

73

จับใส่กรงขัง

ร่างสูงของเด็กสาวเรือนผมสีน้ำตาลกลับมานั่งอยู่บนโต๊ะเรียน หลังห้องข้างหน้าต่างตัวเดิมอีกครั้ง หลังจากหยุดเรียนติดต่อกันถึงหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ ด้วยสภาพร่างกายที่เต็มไปด้วยบาดแผลจนไม่อำนวนยให้คนอื่นเห็นแล้วไม่ตกใจ ทำให้หมอผีสาวจำต้องลาหยุดให้ห่างสายตาเพื่อนนักเรียนคนอื่นไปสักระยะ

แต่ตอนนี้แผลต่างๆ บนร่างกายค่อยยังชั่วขึ้นมากจนเกือบหายสนิท เป็นปาฏิหาริย์เล็กๆ จากเจ้าอสูรในตัวเธอ จะมีเหลืออีกแค่พลาสติกเประเหนือคิ้วกับรอยฟกช้ำนิดหน่อย

ทว่าเด็กหนุ่มเรือนผมสีคำที่ควรนั่งอยู่ข้างๆ เธอกลับไม่ปรากฏวิแว่วว่าจะมาโรงเรียน เมื่ออาการบาดเจ็บภายในของเขายังไม่หายก็จดหมายลายาวจึงถูกส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาประจำชั้นตั้งแต่คาบโฮมรูมอาทิตย์ที่แล้ว

และวันนี้วิญญาณที่อยู่ข้างตัวเธอนอกจากหาไร้อย่างมีโยชิฮาระมาช่วย ความห่วงกังวลของวิญญาณซามูไรหนุ่มเกี่ยวกับปัญหาที่รุมเร้าเข้ามาพร้อมกันทำให้เขาไม่อยากคลาดสายตาจากเด็กสาว

เสียงออกบอกหมดคาบเรียนแรกผ่านไป อาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษก้าวออกไป และเลนยะกัมหยิบหนังสือเรียนวิชาประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นวิชาที่สองของวันขึ้นมาเตรียมไว้ ทว่าก่อนที่อาจารย์ประจำวิชาคนใหม่จะเข้าห้อง เสียงประกาศจากเครื่องขยายเสียงของโรงเรียนก็ดังขึ้น

"ขอให้โซเคนโย เลนยะมาพบผอ.โยโคที่ห้องพักผอ.ในขณะนี้ด้วย
ค่ะ"

"ขอให้โซเคนโย เลนยะมาพบผอ.โยโคที่ห้องพักผอ.ในขณะนี้ด้วย
ค่ะ"

เด็กสาวผู้ถูกเรียกตัวถึงกับขมวดคิ้วน้อยๆ กับเสียงประกาศจากเครื่องกระจายเสียงของโรงเรียน เธอไม่เคยถูกนายจ้างเรียกด้วยวิธีเอิกเกริกแบบนี้มาก่อน ซึ่งความจริงเขาแทบไม่เคยเรียกเธอไปคุยงานระหว่างคาบเรียนด้วยซ้ำ ถ้าไม่ก่อนเข้าเรียนช่วงเช้า ก็จะเป็นตอนพักกลางวันที่ไม่คิดอะไร

ไ้การประกาศเรียกกันไ้ดังๆ กลางวิชาเรียนเหมือนเร่งรีบนี้มันคืออะไรกัน

"อะไรอีกล่ะเนี่ย" เลนยะบ่นกับตัวเองด้วยความหงุดหงิดคนสงสัยและไม่ทันได้ขยับตัว เสียงประกาศก็ดังมาอีก

"ขอให้โซเคนโย เลนยะมาพบผอ.โยโคที่ห้องพักผอ.ในขณะนี้ด้วย
ค่ะ"

"ขอให้โซเคนโย เลนยะมาพบผอ.โยโคที่ห้องพักผอ.ในขณะนี้ด้วย
ค่ะ"

เลนยะถอนใจแล้วจำใจลุกพรวดออกไปจากที่นั่งทันที ก่อนตกเป็นเป้าสายตาเพื่อนนักเรียนทั้งชั้นมากกว่านี้

ไม่อยากจะบอกเลยว่านี่เป็นครั้งแรกที่เธอคิดถึงเจ้ารุ่นพี่โอเคะมาโคโตะขึ้นมาจับใจ

เลนยะเดินอย่างไม่เร่งร้อนมาตามทางเดินและกำลังครุ่นคิด

บางอย่างตั้งแต่ออกจากห้องเรียน ใบหน้าหลังกรอบแว่นยุ่งเหยิงด้วยความคิดหนัก ก่อนมาหยุดอยู่หน้าประตูไม้บานสูงของห้องพักชายชราเจ้าของโรงเรียน

แต่ก่อนที่เธอจะยื่นมือไปผลักประตูเปิดโดยไม่เคาะตามนิสัย ประตูตรงหน้าก็ถูกดึงให้เปิดโดยร่างอ้วนๆ ที่ก้าวออกมา

"อ้าว! โซเคนโยคุมมาตั้งแต่เมื่อไร ฉันกำลังจะไปตามตัวเธออยู่พอดี" เจ้าของร่างอ้วนและใบหน้าใจดีเอ่ยทักอย่างแปลกใจเล็กน้อยเมื่อเพิ่งเห็นเลนยะอยู่หน้าห้องพักของตนพอดี

"มีอะไร ไหนบอกว่าไม่มีงานไม่ใช่รีไร" เลนยะตั้งข้อสงสัยอย่างไม่ไว้วางใจไปก่อนทันที

ใบหน้าแค่มียิ้มใจคือนั้นมีรอยหนักใจเล็กน้อยจนสังเกตเห็นได้

"มีคนมาขอพบนะ...รออยู่ในห้อง ตามเข้ามาสิ" ชายชราว่าและหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง

คนมาขอพบ?...

"ใคร"

ไม่จำเป็นต้องมีคำตอบ เมื่อหมอผีสาวก้าวเข้ามาในห้องคันทาของผอ.โยโค แล้วพบกับใครบางคนที่เธอรู้จักนั่งรออยู่ภายในห้องก่อนแล้ว

ซึ่ง 'เขา' นั่งกอดอกนั่งรอเธออยู่บนโซฟาสีเทาด้วยขาวยาวกลางห้องพร้อมด้วยคนอีกคนที่เป็ชชายสูงวัยยืนอยู่ข้างโซฟาด้วยท่าทางสงบนิ่งดูเป็นการเป็นงาน จนทำให้บรรยากาศภายในห้องตึงเครียดขึ้นไปอีก

"...ท่านยูโตะ" วิญญาณซาโมไรหนุ่มคราวเรียกชื่อผู้ที่นั่งรออยู่ก่อนด้วยความแปลกใจระคนสังหรณ์ใจไม่ค่อยดีนัก

"โง่ สวัสดิ์เลนยะ โยชิฮาระ" ชายหนุ่มเจ้าของชื่อหันมาทักทายกลับเสียงเรียบเฉยจนเหมือนเฉยชา เมื่ออาคันตุกะที่กำลังรอปรากฏตัวขึ้น

วิ่งโรวามาจากฮอกไกโดเลยรีไร

เลนยะที่ยืนนิ่งคิดในใจ นัยน์ตาสีน้ำเงินหรือล่งเล็กน้อยจับจ้องชาย

หนุ่มเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนอย่างไม่สบอารมณ์นัก บางอย่างกำลังร้องเตือน เธอว่าคนตรงหน้าไม่ได้มาด้วยจุดประสงค์ที่เธออยากพบเขาแน่นอน

"นึ่งก่อนก็ได้โซเคนโยคุง" ผอ.โยโคเป็นฝ่ายเชิญหมอผีสาว เมื่อคุณเห็นว่าเธอคงไม่อยากจะกระดิกตัวจากตรงนั้นมากุญกับคนรู้จักคนนี้สักเท่าไร เล่นะเคลื่อนตัวช้าๆ มานั่งอยู่บนโซฟาตัวตรงกันข้ามกับยูโตะ พลงยกมือขึ้นกอดคออย่างเคยตัว พร้อมส่งสายตาแข็งกระด้างไปให้อีกฝ่าย และเป็นคนพูดขึ้นมาก่อน

"มีอะไรจะพูดกับฉัน สำคัญมากเลยริเงถึงถ่อมาถึงนี้ได้...ไอ้ขี้แย"

ผู้นำโอคุระชักหัวคิ้วนิคกับสรรพนามที่เธอเรียก กระนั้นก็เป็นกิริยาเล็กน้อยที่ซ่อนอยู่หลังท่าทางสงบนิ่ง จริงจัง ก่อนว่าขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยเช่นเดิม

"ได้ข่าวว่าซาดาอะบาคะเจ็บสาหัส"

โยชิฮาระถึงกับหันหน้าขึ้นไปมองใบหน้าของยูโตะด้วยดวงตาสีอำพันเบิกกว้าง ตกตะลึงเล็กน้อย

คนตรงหน้ารู้เรื่องนี้ได้อย่างไร

"โยชิฮาระ...ทำไมถึง..." วิญญาณเด็กชายพยายามหาคำตอบกับวิญญาณข้างตัวเช่นกัน เขาชักรู้สึกตื่นกลัวกับเรื่องนี้มากขึ้นเมื่อรู้แล้วว่าถ้าใครรู้เรื่องเกี่ยวกับอสุริในตัวของเล่นะแล้วผลจะเป็นอย่างไร และโดยเฉพาะคนที่รู้คือพันธมิตรของโซเคนโยด้วยแล้ว...

"อะไร ข่าวโคมลอยแล้วละมั้ง อีกอย่างถึงมันบาดเจ็บสาหัสจริงมันเกี่ยวกับฉันยังงัย" หมอผีสาวปั่นสีหน้านิ่งเฉยสูกลับ แสร้งไม่รู้เรื่องอย่างกวนอารมณ์ แม้รู้เต็มอกแล้วว่าเขารู้เรื่องนี้หมดแล้ว

"ตระกูลโอคุระรับเป็นผู้ปกครองของซาดาอะ ถ้าเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นกับเขาหรือถ้าเขาบาดเจ็บสาหัส ก็ต้องแจ้งมาทางเราแล้ว" ชายหนุ่มยังคงวางตัวนิ่งสงบเช่นเดิมนั่งกับยองเชิงเด็กสาวว่าเธอจะหาข้ออ้างได้นานแค่ไหน

"อ้อ! แล้วงัย งั้นก็แสดงว่าเจ้านั้นก็ไม่ได้เป็นอะไร" หมอผีสาว

ยังเบี่ยงประเด็นหน้าตาย

"ต้องขอโทษว่าข่าวของพวกเราไม่เคยผิดพลาดเลยนะ" ยูโตะเองก็ไม่ยอมลคละเช่นกัน

"ถ้าฉันก็ต้องโทษไอ้ท่ามากที่สะเพร่าไม่ยอมบอกพวกแกเอง"

"หรือไม่ก็อาจมีใครบางคนสั่งให้เขาไม่แจ้งมาทางพวกเรา ด้วยจุดประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่ง"

คราวนี้เลนยะรีบไปทันที่กับคำพูดไล่ค้อนของผู้นำหนุ่มตรงหน้า แต่การต่อปากต่อคำที่ยูโตะคิดว่าตนกำลังเป็นฝ่ายชนะเมื่อไม่เห็นว่เลนยะมีท่าทีว่าจะเถียงคืนได้กลับต้องหยุดชะงัก เมื่อเด็กสาวกลับมายิ้มกริ่มอีกครั้งอย่างล่องคื ก่อนเอ่ยขึ้นใหม่ว่า

"...นั่นสินะ...ใครกันที่ทำได้"

"เลนยะ!" ยูโตะขวาดลันแตรกคำพูดของหมอผีสาวฉับพลัน หมคความอดทนกับใบหน้ากวนอารมณ์ของเธอและคำแก้ตัวน้ำขุ่นๆ รวากับชวนทะเลาะ ทำเอาวิญญาณเด็กชายสะดุ้งโหยงตามไปด้วย

ทั้งๆ ที่เขาให้โอกาสสารภาพออกมาตรงๆ แล้ว แถมเธอก็รู้ว่าเขาให้โอกาส แต่กลับยังหาเรื่องสร้างโทสะให้เขาโดยการทำที่เป็นไม่รู้เรื่อง...แบบนี้มันจิตใจทำลายกันชัดๆ

"นี่มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ กับเรื่องดวงคาวารบาของเธอกำลังจะเปิด ไม่เหลือเวลาให้เธอมานั่งแก้ไยสถานการณ์แล้วนะ" เขาตะคอกเสียงต่ำอย่างกดคั่น พลังจ้องนัยน์ตาสีน้ำเงินตรงหน้าเขม็ง พยายามบีบคั้นให้อีกฝ่ายเปิดปากยอมรับ

ลื่นเสียงขวาด ความเจ็บก็ครอบคลุมไปทั่วห้องพักผอ.โยโค หมอผียังนั่งนิ่งสู้สายตากับองเมียวจิ จนความเจ็บถูกทำลายเมื่อเลนยะเลื่อนมือขึ้นมาขยับแว่นคาบนดวงหน้าให้เข้าที่ ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องทำเลย รวากับเธอพยายามเอามันมาบังสายตาของตนเองยามนี้

"ผู้หวังคืทีไหนบอกละ" เด็กสาวถามกลับเสียงเรียบเย็น

"เธอไม่จำเป็นต้องรู้"

เลนยะเสียบไปอีกครั้ง ก่อนค่อยๆ ฉিরอยยิ้มเย้ยหยัน
"ผู้หวังดีที่ไม่ควรเชื่อที่สุด แต่แกก็ยังเชื่อใช่ไหม... ไอ้ขี้แย"

เลนโย!

ชื่อผู้หวังดีปริศนาผุดขึ้นมาในหัวของหมอผีสาวโดยไม่ต้องเคา
ยูโตะผ่นลมหายใจหนักๆ เพื่อระบายโทสะออก และกลับมาตั้ง
สมาธิคุยกับอีกฝ่ายให้รู้เรื่อง การพูดคุยกับหมอผีสาวเป็นอะไรที่ต้องใช้
สติและสมาธิอย่างสูงมาก เพราะไม่รู้ว่าจะถูกคุณเธอปั่นหัวเอาเมื่อไร
"ไม่ว่าจะเป็นใครที่บอก เธอกับชานาคะก็ต้องตามพวกฉันกลับไป
ที่บ้านใหญ่"

เด็กสาวทรงหน้าชายหนุ่มเอียงศีรษะน้อยๆ เมื่อได้ยินคำสั่งนั้น
พลางเลิกคิ้วขึ้นข้างด้วยสีหน้าแสรังไม่เข้าใจ แล้วเอ่ยคำพูดที่เกือบทำให้
คู่สนทนาฉุดอารมณ์ตัวเองไม่อยู่

"อะไร ฉันยังไม่ทันยอมรับเลยนะว่าเรื่องที่แกฟังมาเป็นเรื่องจริง
นะ"

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองคนปากแข็งด้วยแวตาคู่คันราวกับเป็น
คำเตือนอีกครั้ง และเขาคงรีบเก็บงำความรู้สึกถูกรุ่นก่อนโตะในอกกลับ
ลงไปก่อนจะระเบิดใส่คนอ่อนวัยกว่า แล้วว่าเสียงเหยิ่ม

"ไม่ต้องรู้ว่าฉันฟังมาจริงหรือไม่จริงหรอก แค่อุหลังมือขวานั้นก็
พอแล้วเลนยะ"

"คิดว่าปลคณิกมัวชั่วได้ไง"

"ถ้ามันยังไม่คลาย ปลคให้คุนิคุ หน่อยๆ คงจะได้สินะ"

หมอผีสาวเป็นฝ่ายเสียบกับประโยคนี้ของยูโตะ ใบหน้าทำท่ายใน
ตอนแรกเริ่มกลับกลายเป็นเรียบเฉย ริมฝีปากบางเข้มเป็นเส้นตรงบ่งบอก
ว่าเธอหาคำเถียงไม่ได้ ซึ่งมันเป็นครั้งแรกที่เด็กสาวจอมเจ้าเล่ห์ไม่อาจหา
ข้ออ้างมาโต้กลับ

สุดท้ายหมอผีสาวจึงค่อยๆ ก้มใบหน้าเรียบนิ่งลงต่ำจ้องมองพื้นอยู่
พักใหญ่ จนคนที่อยู่รอบตัวกลัวว่าเธอจะเป็นอะไรไป แต่ไม่นานเสียงของ

เธอกลับลอคมาว่า

"...กลับฮอกโกโคแล้วจะได้อะไร" เธอตัดสินใจยอมรับข้อหา

"ทางเราจะพยายามหาทางปิดดวงตาทวารบาลของเธอ งามเมียวจิ ในโอคุระที่มีความสามารถมีอยู่หลายคน คนที่เคยช่วยเธอหนีก็อยู่ที่นี่ก็ยังอยู่ครบ ยังไงก็ต้องหาทางช่วยเธอ และคุณพ่อเองก็คงไม่ปล่อยให้เธอเป็นอะไร....."

"ก็เปอร์เซ็นต์" เลนยะที่ก้มหน้าลงคำถามสวนก่อนผู้นำงามเมียวจิ ตรงหน้าจะพูดจบ

"เรื่องอะไร"

เลนยะลอบถอนใจยาว จงใจให้คนรอบข้างรับรู้ถึงความเหนื่อยหน่ายในการรับสารได้ช้าของชายหนุ่ม และพุดขึ้นใหม่

"ก็เปอร์เซ็นต์ที่แกรับปากว่ามีโอกาสปิดดวงตาทวารบาลของฉันได้...ฉันเกลียดเรื่องเสี่ยงนะไอ้ขี้แย ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าพันธมิตรอย่างพวกแกจะไม่หันคาบมาฆ่าฉันเมื่อรู้ว่าไม่สามารถปิดดวงตาทวารบาลของฉันได้" น้ำคำของเธอทุกคำเน้นหนักและเหยียดเกรี้ยว โดยที่มือทั้งสองข้างก็จิกบนต้นแขนคนไปด้วย แสดงชัดว่าเธอรู้สึกกดดันและกลัวเรื่องนี้มากเพียงใด

และยูโตะทันสังเกตุว่าแขนที่กอดคอกของเลนยะนั้นมีการเกร็งแน่นจนสั่นน้อยๆ คัวย

...กลั้วนั้นเธอ...คนอย่างไซเคนโย เลนยะน่าจะกลัวเป็นด้วยรีง

อาการที่ชายหนุ่มเรื้อนผมสีน้ำตาลอ่อนไม่เคยเห็นทำให้เขารู้สึกใจอ่อนลงมาบ้างจนต้องผ่อนน้ำเสียงลง

"ถึงยังไงเธอกับซาดาเคก็ก็ต้องกลับฮอกโกโค เพื่อความปลอดภัยของพวกเธอเอง...และถึงแม้ฉันอยากจะฆ่าเธอจริงๆ เวลานี้ก็คงไม่มีทางทำได้ เพราะคุณพ่อคงไม่ยอมให้เธอตายแน่ๆ"

แม้ไม่ใช่คำปลอบใจ แต่เขาก็คิดว่าอย่างน้อยๆ เด็กสาวตรงหน้าคงคลายกังวลลงบ้างและมีสติกลับมาคิดถึงเหตุผลตามความเป็นจริง ที่

เขาไม่อาจปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปเฉยๆ ได้

ทว่าเด็กสาวยังไม่เปลี่ยนท่าทาง และปล่อยให้คำตอบเป็นความเงียบอีกครั้ง

หาไร้พยายามสังเกตท่าทีของเลนยะอยู่ตลอดเวลาเมื่อเริ่มกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ กับการเห็นเธอนั่งก้มหน้ามองพื้นเพียงอย่างเดียว มีหน้าซ้ำเวลานี้ก็เอาแต่นิ่งเงียบจนทำให้เขาเริ่มหว่งมากขึ้นเพราะไม่รู้ว่ายามนี้เธอคิดอะไรอยู่หรือรู้สึกเช่นไร

แต่ไม่นานหลังความเงียบของเลนยะ เสียงสукหยาใจลึกๆ ก็ดังมาจากเด็กสาวเรือนผมสีน้ำตาล พร้อมการไหวตัวที่บอกว่าเธอยังไม่จิตหลุดไปไหน

"อาทิตย์หนึ่ง..." เธอเปรยขึ้นใหม่แทรกความสงบโดยรอบ "ฉันขอเวลาอาทิตย์หนึ่ง"

"เพื่ออะไร" ยูโตะถามกลับทันที

"จัดการเรื่องที่ยังไม่ได้จัดการ...ทุกๆ เรื่อง" น้ำเสียงของเลนยะอ่อนลงราวกับไม่ใช่ตัวเธอ

ผู้นำโอรุระถอนใจเล็กน้อยกับคำขอ แล้วจำต้องเอ่ยขึ้น "...เรื่องของท่านกินเท็นชิที่เธอควรปลดคนนี้ก็ไม่ว่าสักที ทั้งที่ฉันส่งคัมภีร์อะไคอิโตะไปให้หลังเธอกลับโศกเสียไปแค่สองวัน บอกให้ฉันหาคัมภีร์อะไคอิโตะอีกๆ แต่กลับไม่ยอมจัดการอะไรสักที...รีบทำให้จบๆ ไปก็ดี"

เอ...อะไรนะ!

คำกล่าวของยูโตะทำให้ท่าไรกะพริบตาปริบๆ ตะลึงงันกับสิ่งที่ตนเองได้ยิน

ตะกียูโตะบอกเลนยะว่าได้คัมภีร์แก้อาถมาแล้วใช้ไหม แล้วก็บอกให้เลนยะปลดคนกินเท็นชิสักที หมายความว่าไง หมายความว่าเลนยะสามารถปลดคนกินเท็นชิได้แล้วนั้นหรือ!

หาไรยังสลับมองเลนยะกับยูโตะไปมาด้วยความงุนงง นิ่งอึ้ง และดูเหมือนว่าวิญญาณดวงข้างๆ จะดูแปลกใจไม่แพ้เขาสักเท่าไรด้วย...นี่

แสดงว่าแม้แต่คนที่สนิทกับเธอที่สุดก็ไม่รู้เรื่องนั้นเธอ!

"แต่หนึ่งอาทิตย์ยังนานไป"

เสียงของยูโตะเรียกให้หาโรหันไปสนใจบทสนทนาตรงหน้าอีกครั้ง

"ฉันทขอหนึ่งอาทิตย์" เลนยะย้าข้อเสนอก่อนหน้านักแน่น "หนึ่งอาทิตย์
ไม่ทำให้ฉันทกลายเป็นอสูรได้หรอกน่า"

เธอให้คำมั่นคบบ่ายอีกครั้ง

ยูโตะเบือนใบหน้ามองไปอีกทางอย่างคิดหนักทันใด

มีอะไรรับประกันว่าคนอย่างเลนยะจะไม่วางแผนหลบหนีเขาไปใน
หนึ่งอาทิตย์นี้ ยิ่งมันสมองระดับเจ้าหล่อนด้วยแล้ว แต่คำมั่นที่ไม่มีหลัก
ประกันมายังจะยืนยันความบริสุทธิ์ใจได้อย่างไร

เขาคัดสินใจหันไปส่งสายตาขอความเห็นจากชายวัยกลางคนผู้เป็น
เสมือนที่ปรึกษาและผู้ติดตามที่ยืนอยู่ข้างๆ โซฟาที่เขาั่งอยู่

ทามิยะ ชินโกะมีท่าทีครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนพยักหน้านิดๆ ให้นาย
น้อยของคน เป็นสัญญาณว่าตกลงตามคำขอของเด็กสาว พร้อมหันไป
ยื่นข้อเสนอมให้หมอผีสาวแทน

"หนึ่งอาทิตย์นะเราให้ได้ ทำธุระเธอให้เสร็จ แล้วเราจะคอยจับตา
คุณเธอ ขอให้จำให้ค้ด้วยโซเคนโย เลนยะ"

"...นั่นก็แล้วแต่ หมคธุระแล้วไซ้ไหม ฉันทจะได้กลับไปเรียน" เด็ก
สาวรับคำโดยไม่มองหน้าอีกฝ่ายเหมือนเคย ก่อนลุกออกจากตรงนั้นโดยไม่
คิดกล่าวรำลือใคร และปล่อยให้ทุกสายตามองตามแผ่นหลังของเธอที่
ดูหม่นหมองอย่างไม่สมเป็นหมอผีจอมโฉดเช่นทุกครั้ง

แม้แต่ผอ.โยโคก็ทำได้เพียงมองตาม ค้วยไม่อาจช่วยอะไรเธอได้
ในสถานการณ์บีบรัดเช่นนี้

พวกโอคุระจะมีสิทธิ์ในเรื่องนี้เต็มที การก้าวถ่ายพวกเขาถือเป็นการ
กระทำที่ล้ำเส้นความสัมพันธ์ของสองตระกูลใหญ่

ดูท่าว่าหมอผีสาวของเขาคงจนแค้นซะแล้วสินะ...

แต่ก่อนร่างสูงกว่าเด็กผู้หญิงทั่วไปของเธอจะหายไปหลังประตู

เธอก็หันมองข้ามไหล่ไปพบกับยูโตะว่า

"ถ้าผู้หวังดีติดต่อกันอีก ฝากบอกผู้หวังดีด้วยว่าฉันจะปลดคนนี้
เจ้าปีศาจของมันให้...บอกให้ได้ด้วยละ"

จบคำก็หายลับไปหลังประตูไม้บานสูง ทิ้งไว้เพียงแนวทาสงสัยของ
ชายหนุ่มในห้องกับสิ่งที่เธอฝากให้เขาทำ

"เลนยะนี่มันเลยห้องเรียนแล้วนะ จะไปไหนนะ" ทาโร่ร้องเตือน
ขึ้นเมื่อเด็กสาวที่เดินนำมาก้าวอ้าวๆ ผ่านห้องเรียนของตนไปหน้าตาเฉย
แล้วเลี้ยวหัวมุมเดินขึ้นบันไดไปสู่ชั้นบนอย่างไม่สนใจเสียงร้องของ
วิญญาณเด็กชาย

เลนยะก้มหน้าก้มตาเดินขึ้นบันไดไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

โยชิซาระก็ได้แต่ลอยตามหลังเธออยู่ไม่ห่างด้วยสายตาห่วงใย ใน
ขณะที่ทาโร่ที่ลอยมาติดๆ ชักรู้สึกขนลุกกับพฤติกรรมแปลกๆ ของหอมมี
สาว

ไม่พูดไม่จาเดินจ้ำอ้าวๆ ขึ้นไปชั้นบนเรื่อยๆ...หรือว่าจะนอคหลุด
อีก

ความคิดนี้ทำให้ผิมน้อยต้องลอยห่างตัวเลนยะเพื่อรักษาระยะ
ปลอดภัย เมื่อจำได้จริงๆ ว่าครั้งล่าสุดที่เธออาการคล้ายๆ เช่นนี้เธอเป็น
อะไร

และพวกเขาก็คงต้องงุนขึ้นไปอีกเมื่อหอมมีสาวเดินมาจนถึงคาคฟ้า
โรงเรียน

เธอเปิดประตูที่สนิมเกรอะกรังนั้นออก และปิดมันให้สนิทดังเดิม
ก้าวไม่หยุดไปยืนอยู่กลางพื้นที่โล่งๆ ที่มีแค่ลมหนาวพัดผ่าน และหยุดยืน
อยู่ตรงนั้น นิ่งไปพักใหญ่

จะทำอะไร...คงไม่ใช่แคเรียจจนโคดตึกนะ

ผิมน้อยเริ่มไม่ไว้ใจคนอ่านยากมากขึ้นเรื่อยๆ และก่อนจะสามารถ
รวบรวมความกล้าเตรียมอ้าปากถามอาการคนตรงหน้า แล้วหูเขาก็เกือบ

แต่ไม่มีขึ้นคี่ เมื่อ...

"โอ้เว้ยยย!"

เลนยะสุคลมเข้าลึกจนเต็มปอด แล้วตะโกนสุดเสียง ยาวนานอย่างที่เขาไม่เคยแสดงออกมาก่อนในชีวิต ชนิดที่ว่าโยชิฮาระที่อยู่กับเธอมาตั้งแต่เกิดจน ณ เวลานี้ยังมองตาปริบๆ งงวยอึ้งตะลึงกับพฤติกรรมที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

อึแบบนี้เขาไม่เรียกว่านอกหลุดแล้ว แต่เขาเรียกว่านอกแตกซัดๆ แตกคาล็อกเลยด้วย

"เอ่อ...ท่านเลนยะ" วิญญาณซามูไรหนุ่มพยายามเรียกเด็กสาวคนสำคัญ พยายามจุดไม่ให้สติเธอหลุดลอยไปกับโทสะ

ปกติอาการอย่างมากที่สุดเวลาที่เลนยะเก็บไม่ไหวคือการทำตัวเหมือนผีดิบ ไม่พูดไม่จา ไม่รับฟัง ไม่เคยสักครั้งที่จะมีการโววายเหมือนคนบ้าแบบนี้

แสดงว่าครั้งนี้มันเหลือกำลังที่เธอจะรับจริงๆ

ต้องยกนิ้วให้เธอที่นิ่งอดทนคุยกับยูโตะจนจบได้ แล้วไอ้ที่ท้อออกเกริ่นจนสั้นนั้นคงไม่ใช่เจ้าหล่อนกลัว แต่โกรธจนเก็บอาการไม่อยู่ต่างหากหมับ!

เมื่อระบายความอัดอั้นหมดจนสุคลมหายใจ เลนยะก็ตะปบหมับที่ราวเหล็กของคาคีฟ่า ให้มันช่วยพยุงร่างของเธอที่หมดแรงจนหอบตัวโยนไปกับการระบายอารมณ์เมื่อครู่ พร้อมกันนั้นก็เป็นเครื่องระบายอารมณ์ต่อ เมื่อเธอกำราวเหล็กจนข้อนิ้วขึ้นสีชา

"เลนโย เลนโย เลนโย..." ชื่อของพี่ชายตัวร้ายถูกเธอกัดฟันท่องซ้ำไปซ้ำมาจนราวกับเธอจะใช้เสียงกดย้ำนั้นฆ่าเขาให้ตายให้ได้

คราวนี้ผิ้น้อยยิ่งถอยกรูดออกห่างตัวเลนยะด้วยสีหน้าผวา

"โยชิฮาระทำอะไรเข้าลึกรับ ยัยนั่นสติหลุดไปแล้วนะ" ทาโร่ร้องขอความช่วยเหลือจากวิญญาณที่เขาขอให้ เป็นแผ่นยันต์ประจำบ้านทันที

แต่ไม่รู้ว่าแผ่นยันต์จะกันคนโรคจิตได้รีเปล่านี้สิ

"...ท่านเลนยะ" วิญญาณชาмуไรลอยเข้าไปหาหมอมีสาวที่ยังกำมืออยู่รอบราวเหล็ก

ซึ่งดูจากท่าทางและอารมณ์ของเธอ เขาเดาว่าคงเย็นลงบ้างแล้ว ไม่มากก็น้อย

เลนยะปรายหางตาที่มีแววขุนมัวเหยี่ยมเกรียมไปมองโยชิฮาระเล็กน้อย ก่อนหันกลับไปมองอีกทาง เหมือนทั้งพยายามหลบและจ้องใจไม่ยาก สบตากับเขาคอนที่อารมณ์กำลังพุ่งสูงอย่างนี้

"ไ้บ้ำนันมันจะจับฉันใส่กรงขัง...มันน่านัก ทั้งที่โอกาสมาถึงมือแล้ว อีกนิดเดียวแท้ๆ"

คันโคนคักทางเกมไว้ก่อน...มันน่านัก

เลนยะคิดด้วยท่าทางที่ยังกราดเกรี้ยว มือที่กำลังราวเหล็กสั้นน้อยๆ ตามแรงอารมณ์ จนแทบจะบีคมันให้ยับคามือ

หาไรที่เห็นเลนยะได้ตอบตามปกติได้ก็ค่อยๆ ลอยเข้ามาใกล้ตัวเธออีกครั้ง แม้จะห้วนอยู่ไม่น้อยว่าเธออาจสติแตกขึ้นมาอีกก็ตาม

"การส่งท่านให้โง่กระยามนี้ก็เหมือนกับเรากลายเป็นนักโทษ... ท่านเลนโยคงมั่นใจว่าท่านมูราคามีไม่ยอมให้ใครฆ่าท่านได้ ถึงกล้าบอกเรื่องท่านกับพวกองเมียวจิ...เท่ากับทำให้เราไม่สามารถตอบโต้อะไรได้เลย แล้วท่านเลนโยก็แะรวเวลาให้ดวงตาทวารบาลของท่านเปิด...คราวนี้เป็นการคัดหนทางเราทั้งหมดแล้วนะขอรับ" โยชิฮาระมีสีหน้ากังวลและเหนียวล้าแจ่มชัดเมื่อกล่าวถึงเรื่องทั้งหมด

ชัยชนะใกล้มือพวกเขาออกไปทุกที ในขณะที่ศัตรูเป็นฝ่ายไล่บี้เข้ามาทุกขณะ จะทำอะไรเมื่อตอนนี้พวกเขาเหมือนอยู่ท่ามกลางข้าศึก แต่ไม่มีอาวุธในมือสักชิ้น

หากแต่ใบหน้าที่กราดเกรี้ยวและหวัคิ้วขมวดเกร็งของเลนยะกลับคลายลงเล็กน้อย เธอสูดหายใจเข้าออกซ้ำๆ นับหนึ่งถึงสิบในหัว ระวังอารมณ์ที่พลุ่งพล่านพร้อมระเบิดได้ทุกเมื่อลง แล้วกระซิบกับตนเองเสียงลอคไรฟัน

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร...สบายมาก ไม่เป็นไร..." หมอผีสาวพร่ำบอกกรอกหูตนเองซ้ำๆ พยายามหาทุกวิถีทางให้อารมณ์เย็นลงเพื่อเรียกสมาธิกลับมา

มือบนราวเหล็กค่อยๆ คลายอาการเกร็ง ผ่อนระดับการหายใจให้กลับมาเป็นปกติ แม้หัวคิ้วจะยังผูกกันอย่างไม่สามารถแยกได้ง่ายๆ ก็ตาม

อาการของเด็กสาวคนสำคัญทำให้เจ้าของดวงตาสีอำพันรู้สึกสงสารและเห็นใจเธอ แต่ก็ไม่รู้จะหาคำใดมาปลอบ...ไม่มีอะไรเจ็บปวดเท่าการแบกรับปัญหาใหญ่โตบนบ่าเล็กๆ ของเด็กผู้หญิงคนเดียว

การต่อสู้กับพี่ชายของเธออาจเป็นเรื่องยากเย็นกว่าที่คิดหลายเท่า คนผู้นั้นมีทั้งมันสมองและพลังกำลังที่เหนือชั้นกว่า...ถึงเป็นโซเคนโยเลนยะ เธอก็อาจไม่มีทางต่อกรกับชายหนุ่มผู้ทรยศต่อตระกูลคนนี้ได้

...ได้แค่ยอมรับความพ่ายแพ้จริงๆ นั่นหรือ

โยชิซาระมองแผ่นหลังที่ยังสั่นเทิ้มน้อยๆ ด้วยโทสะ ก่อนหลุบ ныนตาลงคำและพึมพำด้วยกำลังใจที่ร่อยหรอเต็มทีว่า

"บางที...เราคงหมดหนทาง..."

"ยัง!" เสียงตะคอกในลำคอของเลนยะสวนขึ้นทันควัน และหันใบหน้าเหี้ยมคึกคักยิ่งที่คูฝินๆ มามองวิญญาณชาмуไรหนุ่ม

"ยังหรือขอรับ" วิญญาณชาмуไรหนุ่มเปลี่ยนท่าทีจากหมองเศร้าเป็นจุนงทนที

"มันก็แหงอยู่แล้ว ไม่นั้นจะขอเวลาหนึ่งอาทิตย์ไว้ทำชากออะไร" เจ้าหล่อนทวาด

หาไร่ลอยเข้ามาใกล้หมอผีสาวพร้อมใบหน้าฉงน

"เธอคิดแผนไว้นั้นหรือ" เขารีบร้องถามอย่างแปลกใจ

"ก็ตอนอยู่ในห้องพักผอ.นั้นแหละ นั่งเฝ้าคิดอยู่ตั้งหลายนาทีกะแล้วว่าไอ้ชี้แถมมันไม่ได้มาพร้อมข่าวดีแน่ๆ"

"คิดเมื่อไหร่" หาไร่ร้องพร้อมอ้าปากเหวอ

...ไอ้ที่นั่งนิ่งๆ ก้มหน้าเฝ้าหน้านั้นคือนั่งวางแผนอยู่หรือ นึกว่ากลุ่ม

จนหาทางออกไม่ได้อยู่อีก

"ก็ไม่ถึงกับคิดเมื่อก็หอรอกน่า...แต่พอจะเคย ไว้ก่อนหน้าว่าเรื่องพรรคนี้คงไม่พ้นพวกองเมียวจิต้องมาสารระแนแน่ๆ...พวกมันยิ่งเคร่งกฎของสัญญาพันธมิตรออยู่ด้วย"

"แล้วท่านเลนยะจะอย่างไรละขอรับ...ตอนนี้การเคลื่อนไหวของเรามีโอกูระจับตาอยู่นะขอรับ" โยชิฮาระรีบเตือนเรื่องสำคัญที่สุดเวลานี้

"ก็ใครว่าฉันจะเป็นคนลงมือเล่า ก็ในเมื่อไอ้พวกองเมียวจินั้นไม่ต้องการให้ฉันกระดิกตัวไปไหนภายในเจ็ดวันนี้ ฉันก็จะไม่กระดิกตัวไปไหน" พุคจบเจ้าหล่อนก็หมุนตัวกลับมาองวิญญาณสองดวง และลุกขึ้นใหม่พร้อมสร้างท่าสัหน้าเคร่าสลคอย่างน่ามหัศจรรย์ "...แฮม ถ้าเทียบฉันตอนนี้ก็คงเหมือนรับบทเจ้าหญิงที่ถูกขังบนหอคอย ที่คงทำอะไรไม่ได้ นอกจากนั่งรอเวลาให้ใครสักคนมาช่วย...ฉันนี่ช่างเป็นเด็กสาวที่บอบบางจริงๆ"

"หา!...เจ้าหญิง" ทาโร่ทานพร้อมชักสัหน้าเหยเก

อย่าเปรียบเทียบอะไรที่มันเป็นไปไม่ได้แล้วชนคลั่นไส้ได้รีบล่าแล้วไม่กระดากปากเลยรีงที่บอกว่าตัวเองเป็นเด็กสาวบอบบางเนีย!

ทาโร่ได้แต่แย้งในใจเมื่อหมอดีเปรียบเทียบกับตนเองซะสวยหรู แต่สัหน้ากับท่าทางส่อแววรับบทจอมมารอยู่เห็นๆ

เลนยะไม่สนสัหน้าประทัງอย่างรับไม่ได้ของทาโร่ ยิ่งวางมือทาบที่หน้าอกของตนเอง แสดงท่าทางน่ามหัศจรรย์ต่อ

"และในเมื่อฉันรับบทเป็นเจ้าหญิงผู้ถูกขังบนหอคอย ก็คงได้แต่รอเจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วยเท่านั้น...และบทเจ้าชายขี่ม้าขาว..." เธอเหลือบดวงตาสัน้ำเงินฉายประกายทรงอำนาจและมากเล่ห์ พร้อมชี้นิ้วตรงไปข้างหน้าของตน ก่อนกล่าวชัดถ้อยชัดคำว่า

"ฉันมอบบทเจ้าชายขี่ม้าขาวให้แก่แล้วกันนะ...ทาโร่"

"หา! ะ...ว่าไงนะ!" ผู้ถูกมอบบท 'เจ้าชายขี่ม้าขาว' ร้องออกมาเกือบไม่เป็นภาษา

บทเจ้าชายขี่ม้าขาวอะไร...หมายความว่ายังไง!

แม้จะยังไม่รู้ความหมาย แต่วิญญาณเด็กชายก็หน้าเสีย เพราะมันต้องไม่ใช่เรื่องดีๆ แน่ถ้าหลุดมาจากปากของโซเคนโย เลนยะ

"หมายความว่าอย่างไรท่านเลนยะ" วิญญาณชาмуโรหนุ่มเองก็ดูแปลกใจเช่นกันกับการอุปโลกน์ของหมอผีสาว

ซึ่งเลนยะก็เริ่มอธิบายด้วยท่าทางสบายๆ ผิดกับอารมณ์ในตอนแรกลิบลับ

"ก็หมายความว่าทั้งฉันทั้งแกต่างก็ถูกจับตามอง แต่คนที่ไม่ได้ถูกจับตามองมีแค่เจ้าทาโร่คนเดียว ดังนั้นคนที่ช่วยเราได้มีแค่เจ้าทาโร่เท่านั้น"

"ตะ...แต่ว่า...ฉันก็อยู่กับพวกเธอนะ ต้องถูกจับตามองด้วยเหมือนกัน ที่สำคัญฉันเป็นแค่วิญญาณนะ" ทาโร่พยายามแย้ง หาทางรอดให้ตัวเอง เขารู้ตัวว่าไม่มีทางช่วยใครได้หรอก แล้วอีกอย่างจะให้เขาช่วยแบบไหนก็ไม่รู้ ถ้าเป็นภาระใหญ่โตจนเขารับไม่ไหวจะเป็นอย่างไร

"ฉันมีวิธีให้พวกมันเลิกสนใจแกอยู่แล้วกันนะ" หมอผีหักล้างข้อโต้แย้งเขาอย่างง่ายดาย โดยไม่ได้มองด้วยซ้ำว่าวิญญาณเด็กชายอยู่ในอาการไหน

ทาโร่เริ่มตัวสั่นขึ้นมาเฉยๆ เขากลับการต้องแบกภาระใหญ่โต กลัวการที่ไม่รู้ว่าอะไรจะรออยู่ข้างหน้า และหมอผีสาวก็กำลังโยนความหวาดกลัวนั้นมาให้โดยไม่ถามความเห็นหรือความรู้สึกของเขาเลย

เขาคิดว่าเขายังเป็นเด็ก เด็กที่ยังไม่อาจรับผิดชอบอะไรได้

เรื่องของเลนยะร้ายแรงถึงขั้นการเสียชีวิตและเชื่อมโยงกับอะไรหลายๆ อย่าง...แล้วทำไมต้องเป็นเขาที่จะช่วยเหลือได้

กินเต็นชิกิมีไม่ใช่ไรเง...ทำไมถึงไม่ใช่กินเต็นชิละ ถ้าเป็นกินเต็นชิกิที่เป็นถึงเจ้าปีศาจละก็ ยังไง ก็ช่วยได้อยู่แล้ว...แต่อย่างเขาไม่มีทางทำได้หรอก

"แต่เรื่องเจ้าทาโร่เอาไว้ทีหลัง ฉันต้องจัดการเรื่องเจ้าลูกหมาก่อน"

คนที่หมอมีกล่าวถึงทำให้หาอะไรหลุดจากภวังค์ความหวาดกลัวในสมองที่ยังหาทางออกไม่ได้ และใช้นัยน์ตาสีค่าคูโตของเขามองไปที่เธออีกครั้ง

"...ท่านเลนยะ...จะปล่อยท่านกินเห็นซีไปหรือขอรับ" หัวคิ้วของวิญญาณประจำตระกูลขมวดคึกๆ คำพูดนั้นเจือความหม่นหมองเบาบางกับสิ่งที่เขาคิดว่าหมอมีสาวจะคัดสินใจเช่นที่คิด

"ใครว่า ตรงกันข้ามเลย" เจ้าหล่อนเลิกคิ้วขึ้นข้าง และหัวเราะในลำคอ ส่อแววไม่น่าไว้ใจ ก่อนเอ่ยต่อว่า "แต่ฉันจะจับเจ้าลูกหมาใส่พานถวายให้เลนโยไปซะต่างหาก"

คำประกาศนั้นทำให้ดวงวิญญาณสองดวงบนคาถาฟ้าอึ้งตะลึงจนพูดไม่ออก แฉมคนที่ทำให้ทั้งสองซ็อกนิ่งไปยังพึมพำกับตนเองด้วยว่า

"เกมนี้มันยังไม่จบ ฉันจะพิสูจน์ให้แกดูว่ากรงขังของแกมันไร้ค่าขนาดไหน...เลนโย"

"ไม่อยู่ที่ห้องเรียนครับ" ซินโกะหันมารายงานกับเจ้าบ้านตระกูลโอคุระ หลังจากรบกววิชาษาญี่ปุ่นโดยการถามหาตัวเด็กสาวคู่กรณีกับอาจารย์ประจำวิชา

"ไม่ทันไรก็ลาลายตาแล้วนี่ไง ผมรู้ว่าไม่อยากให้เรื่องยุ่งยากแต่อาทิศย์หนึ่งสำหรับคนอย่างไซเคนโย เลนยะเท่ากับเปิดโอกาสทองให้เลนยะครับ" ยูโตะที่ไม่ไว้ใจหมอมีสาวตั้งแต่แรกเริ่มบ่นอย่างไม่ชอบใจความคิดนี้

ข้อเสนอขอเวลาหนึ่งอาทิศย์ของเจ้าหล่อน ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องขอเวลามากมายขนาดนั้น ถึงหมอมีสาวจะยังไม่แสดงที่ท่าว่ามีแผนการอะไร แต่เชื่อว่าเขาจะไม่รู้จักคนอย่างเด็กสาวเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำเงินแปลกตานั่น

"ไม่เป็นไรหรอกครับ เราจะจับคาคุเด็กคนนั้นตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วย 'ซิกิงามิ' ของเรา ถึงเจ้าตัวจะรู้ตัวก็ไม่มีทางขัดขึ้นได้ เพราะไม่อย่าง

นั่นก็จะเปิดโอกาสให้เรานำตัวเธอกลับฮอกไกโดทันที ตอนนี้เด็กคนนั้น ยอมรับเงื่อนไขทั้งหมดแลกกับเวลาเจ็ดวัน เธอคงคิดว่าเจ็ดวันนี้จะทำอะไร ได้บ้าง แต่เราจะทำให้เห็นว่าไม่ได้...และนี่จะเป็นโอกาสที่ทำให้เรา ประกาศใส่หน้าทายาทโชเคนโยว่า พวกเขาไม่มีวันชนะเรา และต้องพึ่งพา เราเหล่าโอคุระเท่านั้น...ถึงเวลานั้นท่านจะได้เห็นว่าถึงเป็นสุราก็ต้อง ก้มหัวให้ท่านแน่นอนครับ"

ทำให้เหมือนมีความหวังและตัดความหวังทิ้ง เพื่อสร้างอำนาจ ครอบไว้ให้รู้ว่าอยู่เหนือกว่าสินะ...จะบอกว่ามันเป็นการปราบพยศก็คงได้

แม้ผู้ติดตามสูงวัยจะพูดเช่นนั้น แต่นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของชาย หนุ่มก็ไม่อาจคลายระแวง ทำให้คนอาวูโสกว่าต้องเอ่ยสัพท

"กรุณาอย่ากังวลคุณชายยูโตะ เราคัดทางไว้หมดแล้ว แม้เด็กคน นั้นจะฉลาดขนาดไหนแต่ก็เป็นแค่เด็กผู้หญิงคนเดียว ไม่มีทางสู้องเมียวจิ ตระกูลโอคุระได้หรอกครับ"

คำมั่นและเอนยอนนั้นทำให้ผู้นำโอคุระลดกังวลได้บ้าง

แต่สิ่งที่ติดอยู่ในมโนภาพของเขามาตลอดนับตั้งแต่อยู่ในห้องพัก ผอ.โยโค ก็ไม่อาจทำให้วางใจได้อย่างเต็มที่

...ภาพของเด็กสาวเรือนผมสีน้ำตาลที่นั่งนิ่งก้มหน้า

...เธอกำลังคิดอะไรอยู่...หรือแค่นิ่งเงียบทำใจ...หรือไม่ได้คิดอะไร เลย...

ภาพนั้นทำให้เขาคั่งคำถามซ้ำไปซ้ำมา มันทำให้เขาหวาระแวงจน อยู่ไม่สุข เพราะไม่รู้ว่าสีหน้าที่ก้มค้ำของเจ้าหม่อมีสาวจอมเจ้าเล่ห์นั้นเป็น อย่างไร

แค่เด็กผู้หญิงคนเดียวรี

ก็น่าจะใช้อยู่...ถ้าเด็กผู้หญิงคนเดียวที่ว่าไม่ใช่โชเคนโย เลนยะ!

"ผมจะอยู่ดูแลเลนยะเอง" ยูโตะตัดสินใจหนักแน่นเมื่อไม่อาจคลาย ความเคลือบแคลงใจนี้ได้

"นั่นก็ยิ่งดีครับ"

ชายหนุ่มพยักหน้านิดเป็นคำตอบ ผู้ติดตามสูงวัยจึงกล่าวขึ้นม่อีกเรื่อง

"ส่วนเรื่องที่พักรพักรพักรกับโซเคนโย ซานาคะนะครับ เด็กคนนั้นเองก็คอยช่วยเลนยะอยู่ เพื่อเป็นการกันไม่ให้ซานาคะหาทางช่วยเหลือได้ จับตาดูซานาคะด้วยก็จะได้" เขาว่าเสียงราบเรียบอย่างมีมารยาทแต่เค็ดขาดในที ก่อนเอ่ยขึ้นใหม่ด้วยแววตาที่ม้ามั่นและน้ำเสียงที่มั่นใจว่า

"ผมขออย่าอีกครั้งว่าอย่ากังวลคุณชาย...โซเคนโย เลนยะจะไม่มีสิทธิ์แฉลงฤทธิ์ได้อีกเค็ดขาดครับ"

74

การตัดสินใจของเจ้าชายจี๋มาขาว

"ชั่วร้ายที่สุด!"

เสียงตะโกนของทาโร่ดังไปทั่วคาคฟากกว้าง นัยน์ตาสีคำकुโตะแสดงความโมโหระคนน้อยใจส่งไปให้เด็กสาวตรงหน้าเมื่อฟังแผนการทั้งหมดจบ

"ก็แค่ 'แผน' แกจะร้อนเนื้อร้อนตัวทำไม คนที่โดนส่งไปไม่ใช่แกสักหน่อย" เด็กสาวร่างสูงยื่นกอดอกฟิงราวเหล็กพูดยังไม่แยแส ผิดกับอารมณ์ของวิญญาณเด็กชายคนละมุมโลก

"แต่ส่งกินเท็นชิให้เลนโยนะมันโหดร้ายเกินไป ถึงจะเป็นแผนก็เถอะ เธอไม่คิดถึงใจคนอื่นเลยรีไร เธอเห็นกินเท็นชิเป็นอะไรกันแน่" ฝิน้อยยังตะเบ็งเสียงตำหนิไม่เลิก

แผนการของหมอมือสวามันเลือกเย็นเกินไปสำหรับเขา และโดยเฉพาะคนที่เธอเอามาใช้เป็นบันไดเหยียบขึ้นไปถึงรัชชณะคือบุคคลที่อาจ 'สำคัญ' มากกว่าใครคนนั้น

จะใช้ประโยชน์ให้มันได้ทุกคนเลยรีไรกัน!

"จะห่วงอะไรนักหนา ถึงเลนโยได้ตัวเจ้าลูกหมาไปมันก็ไม่มีทางทำ

อะไรเจ้านั้น คิโมคิไม่ได้แตะแม้แต่ปลายเส้นผม ตัวประกันกิตติมศักดิ์ขนาดนั้นใช้ต่อรองได้แม้แต่กับพวกองเมียวจิโง่ๆ นั้น"

"โกหกเกินไปแล้ว จะต่อรองกับพวกองเมียวจิพวกนั้นได้ยังไง" ทาโรโวยไม่เลิก ไม่เชื่อเลยนะ เพราะว่อย่างไรเธอก็ต้องหาคำแก้ตัวให้ตัวเองเป็นฝ่ายถูกไว้ก่อนอยู่แล้ว

"เรื่องจริงขอรับท่านทาโร" วิญญาณซามูไรหนุ่มหันมาชี้แจง "ท่านกินเทนชิเป็นทั้งเทพเจ้าและเจ้าปีศาจที่ดูแลปากกปีศาจ ซึ่งเป็นเพียงผู้เดียวที่ควบคุมปีศาจในป่านี้ได้ ถ้าลองคิดดูให้คิดว่าหากฉนิกจิตอัคคิคลายออกหมดและเหล่าปีศาจที่ไม่มีท่านกินเทนชิคอยควบคุมดูแลหลุดออกมา... ปีศาจไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่มัวมานั่งคิดว่าอะไรผิดอะไรถูก ถ้าไม่มีใครคอยควบคุมพฤติกรรม พวกมันก็จะทำตามใจตัวเอง และปีศาจในป่ากปีศาจก็เหมือนสิ่งทีมาจากโลกเก่า พวกมันมีพลังมาก แข็งแกร่ง ปีศาจบางคนเคยเป็นเทพเจ้า และปีศาจบางคนที่ไม่ได้อยู่ในยุคนี้แล้วก็มีวิธีกำจัดได้ยาก ที่สำคัญพวกมันไม่รู้จักโลกยุคปัจจุบัน เราไม่อาจประเมีนพฤติกรรมพวกมันได้เลย สมัยนี้หมอผีหรือนักปราบปีศาจมีฝีมือหายากมาก หรือแม้แต่หาหมอผีหรือนักปราบปีศาจจริงๆ ยังหายากเลยขอรับ ดังนั้นท่านกินเทนชิจึงสำคัญมาก ไม่ว่าจะในฐานะกรงที่คุมขังสัตว์ประหลาด หรือในฐานะสิ่งมีชีวิตสูงส่งที่ผู้คนเคารพราบไหว...ยังงิโอกุระไม่มีทางยอมให้ท่านกินเทนชิเป็นอะไรแน่นอนขอรับ"

วิญญาณเด็กชายนิ่งอึ้งไปนิดเมื่อฟังจบ แล้วก้มหน้าเหม้มปากแน่น ยังไม่ยอมยกมือรับ เพราะถ้ายอมรับมันก็เท่ากับว่าเขายอมรับแผนการของเลนยะด้วย

"แต่เธอไม่น่าใช้ประโยชน์จากกินเทนชิแบบนี้ นี่ไม่มีวิธีอื่นรึไง" น้ำเสียงของทาโรกลายเป็นอ้อมแอ้มตัดพ้อ

เลนยะกลอกตาอย่างเบื่อหน่าย

"ถ้ามีแกก็เสนอมาลสิ" เธอว่าซัด "ฉันคิดว่าฉันเคยบอกแกบ่อยๆ แล้วนะว่า ฉันไม่สนใจวิธีการ สนใจแค่ผลลัพธ์เท่านั้น"

ทาโรยังก้มหน้ามูย ไม่ตอบรับอะไรที่เลนยะพุด เป็นวิธีการต่อต้านที่ฟ้องว่ายังงักไม่ยอมรับแผนการของเธอ

"งั้นก็ได้ ในเมื่อแกไม่อยากให้ฉันพุดเรื่องไอ้ลูกหมาตอนนี้ ฉันก็จะหยุดไว้แค่ครั้งนี้ก่อน" เลนยะถอนใจแล้วกล่าวขึ้นใหม่ จนทาโรต้องเงยหน้าขึ้นมองเธออย่างแปลกใจพร้อมความศัใจเมื่อเป็นครั้งแรกที่หมอผีสาวยอมฟังเขาพุดง่าย ๆ ทว่าความศัใจก็อยู่แค่แวบเดียว นัยน์ตาสีน้ำเงินจ้องตรงมายังเขาค้างแต่เมื่อไรไม่รู้ ก่อนเธอจะพุดคำว่า "มาพุดเรื่องของแกแทนแล้วกัน คึกว่าไหม...ผู้รับบทเจ้าชายขี่ม้าขาว"

"วะ...ว่าโนะ!" ทาโรเปลี่ยนท่าทีจากนิ่งอึ้งเป็นตกใจทันที

"คราวนี้ฟังสิ่งที่ฉันจะให้แกทำ จำไว้ทาโร ตอนนี้แกเป็นตัวตัดสินใจว่าเราจะเกมโอเวอร์ หรือจะได้เล่นกันต่อไป"

ดวงตาที่จับจ้องมาของเลนยะฉายชัดว่าไม่ได้ล้อเล่น จนร่างเล็กๆ หน้าเปลี่ยนสี นัยน์ตาสีน้ำเงินฉายความหวาดหวั่นและวิตกกังวลเด่นชัด

อะไรที่หมอผีสาวจะให้เขาทำกัน รู้เพียงอย่างเดียวว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก

แต่ทำไมต้องเป็นเขาค้วย

คำถามนั้นยังคงลอยวนในหัวเล็กๆ ของทาโร ขณะต้องฟังแผนการของหมอผีสาวที่เริ่มหลังไหลเข้าสมองตื้อๆ ของคน และทาโรถึงกับอ้าปากค้างพะงาบๆ เหมือนปลาขาดน้ำกับหน้าที่ที่เขาต้องรับไว้

มันใหญ่เกินไปสำหรับเขาจริงๆ เสียด้วย!

"ฉันทำไม่ได้หรอก!" วิญญาณเด็กชายปฏิเสธหน้าที่ของคนแทบจะทันทีที่ฟังจบ

"ถ้าแกทำไม่ได้เกมก็จบ พวกแกรอเก็บศพฉันได้เลย" หมอผีสาวว่ากร้าว ดวงตาสีน้ำเงินแฝงแววกดดันมองมาทางเขา

"แต่ท่านเลนยะ...ข้าก็คิดว่ามันใหญ่เกินไปจริงๆ ท่านทาโรจะไหวหรือขอรับ" โยชิฮาระออกความเห็นด้วยสีหน้าเป็นกังวล แม้เข้าใจแผนของเลนยะดีแต่เรื่องนี้เขาออกเป็นห่วงไม่ได้จริงๆ วิญญาณเด็กชายไม่เคย

ต้องแบกรับภาระใหญ่โตขนาดนี้

ดวงตาสีน้ำเงินมองมาที่โยชิฮาระแทน

"แกก็รู้อยู่แต่ใจว่าเจ้าทาโร่เป็นคนเดียวที่ทำเรื่องนี้ได้ ถ้ามันไม่ทำตามที่คุณบอก เราก็แพ้ราบคาบ" เธอเน้นชัดเฉียบขาด และหันกลับไปมองใบหน้าห้วนฉกของวิญญาณเด็กชายอีกครั้ง เป็นการบอกชัดว่าเธอต้องการคำตอบเดียวกันนี้

"แล้วทำไมต้องเป็นฉัน เธอก็น่าจะรู้ว่าฉันไม่มีทางทำได้" ทาโร่ปฏิเสธเสียงสั้นเกรี้ยว ดวงตาเริ่มคลอด้วยน้ำตา ขณะความกดดันและหวาดกลัวบีบตัวขึ้นสูง

หากแต่เจ้าของดวงตาสีน้ำเงินคู่ตรงหน้ากลับไม่ยอมอ่อนลงให้เขา แม้แต่น้อย ช้าพุดอย่างเย็นชา

"มนุษย์นี้เหมือนกันหมดทุกคนเลยนะ พอเจอเรื่องแย่ๆ ก็เอาแต่พรวดว่า 'ทำไมต้องเป็นฉัน ทำไมต้องเกิดขึ้นกับฉัน' จะไปตอบได้ยังไงในเมื่อปัญหามันตกมาอยู่ตรงหน้าแล้ว มันกำหนดได้ด้วยวิธีว่าปัญหาต้องเกิดขึ้นกับใครนะ"

ทาโร่เฝ้าปากแน่นกับสิ่งที่ได้ฟัง ทั้งพยายามกลกลืนน้ำตา ทั้งห้วนต่อหน้าที่ที่ตนต้องทำ ทั้งโมโหและน้อยใจที่เจ้าเด็กสาวตรงหน้าไม่คิดถึงหัวอกของเขาเลย เอาแต่สิ่งโดยที่ไม่ยอมดูเลยว่าเขาทำได้หรือทำไม่ได้

"แต่ฉันไม่เคยต้องแบกรับหน้าที่ใหญ่ขนาดนี้ ฉันไม่ใช่เอ่อนะที่สามารถแบกรับภาระใหญ่โตอย่างหน้าขึ้นตาบานได้นะ ฉันเป็นแค่เด็ก แคเด็กที่รับผิดชอบอะไรไม่ได้ เข้าใจรีเปล่าเล่า" วิญญาณเด็กชายไม่สามารถสะกดน้ำตาไว้ได้อีกแล้ว มันค่อยๆ ไหลเผาะเผาะลงมา ร่างกายเริ่มสั่นสะท้านอย่างน่าเวทนาด้วยแรงสะอื้น แม้ยังพยายามกลืนน้ำตาไว้ ถึงจะไม่ทันแล้วก็ตาม

"อย่ามาบีบน้ำตาใส่ฉันนะทาโร่ สิ่งที่คุณต้องการจากแกไม่ใช่ไอของสิ่งเก่าที่เขาไว้หนึ่ปัญหานั้น แต่เป็นคำตอบ 'ตกลง' จากปากแก และ..."

"แต่มันไม่ใช่ปัญหาของฉัน มันเป็นปัญหาของเธอต่างหากเล่า ฉัน

ไม่จำเป็นต้องมารับผิดชอบสักหน่อย!"

ทั่วคาเฟ่กว้างพลันเงียบกริบไปทันใดหลังคำทวาดกร้าวกลับของ วิทยุณณเด็กชายที่แทรกก่อนเลนยะจะพูดจบ ก่อนวินาทีต่อมา วิทยุณณ ที่สทิลหลุดไปครู่เพราะความกลัวและกอดกันกลับต้องรีบเงยหน้าขึ้นมองเด็กสาวและวิทยุณณซามูไรตรงหน้าด้วยความตกใจในคำพูดของตนเสียเอง เมื่อเขาเพิ่งรู้สึกว่คำพูดเมื่อครู่มันฟังเห็นแก่ตัวมากขนาดไหน

และยิ่งเงยไปสบนัยน์ตาสีน้ำเงินที่ว่างเปล่าราวกับไม่มีเงาของเขา สะท้อนอยู่ในนั้น หัวใจของทาโรก็รว่งวูบ รู้สึกเหมือนร่วงหล่นจากขอบเหว

เขาเคยถูกเลนยะต่อว่าด้วยคำพูดที่ร้ายกาจ ถูกกดคั่น ถูกบีบคั้น จนเสียใจ ถูกมองอย่างดูถูก เขะหย้นบ่อยครั้ง แต่ไม่เคยมีครั้งไหนเลย ที่ทำให้เขาารู้สึกแยะและเลวร้ายได้เท่าครั้งนี้...การถูกมองอย่างว่างเปล่า ราวกับเขาไม่มีตัวตนในสายตาของเธอ

"...อา...หลุดความจริงออกมาแล้วสิ" เลนยะครางแผ่วออกมาในที่สุด ด้วยกระแสเสียงที่ฟังว่างเปล่าไม่ต่างจากสายตาของเธอ และยอมรับอย่าง ง่ายดาย "นั่นสินะ...มันไม่ได้เกี่ยวกับแก มันเป็นปัญหาของฉันทคนเดียว"

"ฉะ...ฉฉฉ...ฉฉฉไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นนะ ฉฉฉแค่...ฉฉฉ..." ทาโร พูดได้เพียงเท่านั้นแล้วก็ก้มหน้าต่ำ ปล่อยให้ น้ำตาไหลพรากไปทั่วใบหน้า อย่างห้ามไม่อยู่อีกแล้ว

ทั้งที่เขาเป็นคนที่คอยกะยั้นกะยอ บอกซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้เลนยะรู้จัก หาเพื่อน ทำตัวเหมือนเด็กทั่วไป หัดมองคนอื่นในแง่ดี พยายามบอกว่า เธอไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว ไม่ได้สู้คนเดียว แต่พอเธอขอความช่วยเหลือจาก เขา ที่เทียบแล้วก็เหมือนเพื่อนคนหนึ่งที่เขาจะมีได้ เขากลับปฏิเสธการ ช่วยเหลือเธออย่างเลวร้ายและไร้เยื่อใยอย่างถึงที่สุด

นี่มันน่ารังเกียจ ไม่ต่างอะไรจากการกลืนน้ำลายตัวเอง และไม่ ต่างอะไรกับซ้ำเติมว่าโลกนี้ไม่มีใครเชื่อใจได้อย่างที่เลนยะบอกเสมอ... และแม้ตอนนี้เขาจะคิดได้ ก็ยังไม่กล้ารับปากช่วยเหลืออยู่ดี

เขามันคิดแต่ปากแบบที่เลนยะว่ามาจริงๆ นั่นแหละ

โยชิซาระนั่งอิงไปเชนกันกับสิ่งที่ทาโรโพล่งออกมา แต่ไม่นานก็ค่อยๆ ถอนใจ เข้าใจว่าวิญญาณเด็กชายรู้สึกเช่นไร และจำต้องรีบเข้าแก้ปัญหาที่อาจยุ่งยากกว่านี้ระหว่างคนไม่กล้าเผชิญปัญหา กับคนที่พยายามยั่วยุปัญหาให้

"ท่านเลนยะกรุณาอย่าเพิ่งเร่งเร้าท่านทาโรยามนี้เลยขอรับ ยิ่งกดดันก็ยิ่งทำให้เรื่องเลวร้ายมากขึ้น" วิญญาณซามูไรว่าพร้อมสายสิริระน้อยๆ ให้เลนยะเป็นการปรามเมื่อเธอทำท่าจะเถียง ก่อนหันไปพูดน้ำเสียงอ่อนโยนกับร่างเล็กๆ ที่กำลังรู้สึกผิดจนไม่กล้าเงยหน้ามาเผชิญหน้าทั้งเขาและเลนยะ "ท่านทาโรยังไม่ต้องตอบตกลงตอนนี้ก็ได้ขอรับ ยังเหลือเวลาอีกเจ็ดวัน ทบทวนให้ดี หากปฏิเสธก็就不用การบังคับ..."

"ฮิ" หมอผีสาวหัวเราะในลำคอแทรกคำของโยชิซาระทันใดเมื่อเขาพูดถึงตรงนี้ แล้วว่าเสียงกลั้วหัวเราะเหยียดย่น "มันก็บอกชัดเจนอยู่แล้วนี่ ไม่เกี่ยวกับมัน จะไปรอเอาอะไรกับมันอีก ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน..."

"ท่านเลนยะ" วิญญาณซามูไรคักคอเสียงหนักขึ้นบ้าง คงศาสีอำพันฉายคำสั่งชัดว่า 'พอแค่นี้'

แค่นี้วิญญาณเด็กชายก็รู้สึกแยกับตัวเองจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว

"โอ้กันเข้าไปเถอะ" เลนยะประชิดทิ้งท้ายก่อนเดินผ่านทาโรไปโดยไม่แม้แต่จะขยาดแล ปล่อยให้ร่างเล็กในอนุวิญญาณลอยกัมหน้อยู่ที่เดิมตัวสั่นเทา น้ำตาไหลไม่หยุด

ยิ่งโดนทำเหินชาได้ ยิ่งเรียกน้ำตาจากดวงตาคูโตได้เป็นอย่างดี

"เคียวซามานะขอรับท่านทาโร รออยู่นี้สักครู่" โยชิซาระหันมาเอ่ยกับวิญญาณเด็กชายและคบบ่าเล็กๆ นั้นปลอบใจ ก่อนลอยตามหลังเลนยะลงไปชั้นล่าง

"อีก...ฮือ ฮือๆ" ยิ่งไม่มีใครอยู่ ทาโรก็ยิ่งปล่อยโหล่นอย่างเก็บไม่ไหว เขาไม่ใช่แค่กลัวการรับภาระใหญ่โตหรือแค่น้อยใจท่าทางคำพูดของเลนยะ

แต่เขาสมเพชตัวเองที่ไม่กล้าแบกภาระนั้นไว้ด้วย...ทั้งที่ช่วยทุกคน

ได้ แต่เขาไม่กล้าหาญพอจะรับปาก ไม่มั่นใจพอจะช่วยใคร ทั้งที่อยากให้
เธอรู้จักขอหรือให้คนอื่นช่วย แต่พอเอาเข้าจริงๆ เขาค้นไม่กล้าช่วยเธอ
มันน่าเจ็บใจที่สุด!

"ท่านเลนยะขอรับ" วิญญาณชาмуไรหนุ่มร้องเรียกร่างที่เดินนำ

ลงมาอย่างไม่คิดรอใคร

เธอมองข้ามไหล่ตนเองไปที่วิญญาณประจำตระกูล ใบหน้ายังมี
แค่ความเรียบเฉย ก่อนตอบรับ

"อะไร"

เมื่อโยชิฮาระมาถึงตัวเด็กสาวคนสำคัญ เขาก็ค้อมศีรษะน้อมๆ
เป็นการขอโทษเธอ

"ข้าต้องขอโทษเรื่องบนคาคฟ้าเมื่อครู่ด้วยขอรับ"

"แต่..." เลนยะตอบประโยคให้โยชิฮาระอย่างรู้ทันว่าเขาไม่ได้เข้ามา
แค่ขอโทษเธอเฉยๆ

สายตาเฉียบคมรอบรู้ที่อ่อนโยนในตอนแรกแข็งกร้าวขึ้นทันใดกับ
คำที่หม่อมมีสาวหยิ่งเชิง

"แต่ท่านกำลังโยนภาระใหญ่โตใส่บ่าเล็กๆ อยู่นะขอรับ" วิญญาณ
ชาмуไรหนุ่มกล่าวเสียงจริงจัง

ทว่าคำกล่าวนั้นกลับเรียกหัวคิ้วของเลนยะให้ขยับมาชนกันมากขึ้น
ก่อนเธอจะโต้กลับเสียงกระด้างแข็ง

"ก็เพราะมัวแต่คิดว่าเป็นเด็ก มัวแต่คิดว่าทำอะไรไม่ได้ มันถึง
ไม่ได้้อยู่อย่างนี้ไง อีกอย่างนี้เป็นทางรอดเดียวของเรา ถ้ามันไม่ทำตาม
ก็มีแต่ปีศาจกระดานแพ้อย่างเดียว"

เหตุผลของคนอ่อนวัยกว่าสร้างความอ่อนใจให้ผู้ฟัง เพราะเขารู้
ดีว่าเหตุผลของเธอนั้นถูกต้อง แต่เหมือนความถูกต้องนี้จะไม่ได้มาพร้อม
ความปรานีสักเท่าไร

"แต่การจะนี้อาจหนักเกินไปสำหรับบ่าเล็กๆ นะขอรับ" โยชิฮาระ

หลุบตาเอ่ยเสียงแผ่วอย่างกังวลใจไม่เปลี่ยน

เลนยะจับจ้องนึ่งยังท่าทางเช่นนั้นของโยชิฮาระ และพุดทั้งทำยเค็ดขาดก่อนก้าวออกไป

"ถ้าไม่รู้จักให้บ่าเล็กๆ มันแบกภาระหนักๆ สะบ่าง แล้วบ่ามันจะกว้างขึ้นได้ยังไง"

"ท่านทาโร่"

วิญญาณเด็กชายสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่งกับเสียงเรียกชื่อตน เขายังไม่กล้าพอจะหันหน้าไปมองวิญญาณซาเมไรหนุ่ม

โยชิฮาระที่กลับมาหาทาโร่บนคาบฟ้าใหม่ต้องลอยเข้ามาใกล้ มือใหญ่เลื่อนมาแตะบ่าเล็กที่สั่นสะท้าน พลังกล่าวขึ้นใหม่อีกครั้ง

"ยังไม่ต้องกังวลขอรับท่านทาโร่ ท่านก็น่าจะรู้ว่าท่านเลนยะเป็นคนเช่นไร ข้าเข้าใจว่าภาระครั้งนี้มันใหญ่โตมากสำหรับท่าน ถ้าท่านจะไม่ทำก็ไม่มีใครบังคับท่านได้" โยชิฮาระปลอบใจด้วยคำพุดอ่อนโยนและให้กำลังใจ แต่ร่างวิญญาณที่เล็กกว่ากลับไม่ยอมหยุดสะอึกสะอื้น

ทาโร่พยายามกลั้นเสียงน่ำรำคาญของตน และเค้นคำพุดติดๆ ขัดๆ ตอบวิญญาณตรงหน้า

"ผม...ผมไม่ได้ไม่ช่วยเลนยะ...ตะ...แต่ว่า ผมไม่กล้าพอจะรับหน้าที่นี้ ผมกลัว...กลัวทำไม่ได้ ผมกลัวทำให้ทุกคนผิดหวัง" ยิ่งพุดวิญญาณเด็กชายยิ่งร้องหนักขึ้น ขณะถูลังมือกับดวงตาพยายามห้ามน้ำตา แต่ก็เอาไม่อยู่ "ผมขี้ขลาด ผมทำอะไรไม่ได้เลย ผมกลัวทุกอย่างที่ไม่เห็น" เขายังพร่ำบอกเรื่องเดิมซ้ำไปมาจนเจ้าของมือใหญ่บนบ่าต้องพุดขึ้น

"ท่านทาโร่ หากคิดว่าไม่ได้ยอมไม่ได้ตลอดไป ข้าเข้าใจว่าท่านกลัวและเข้าใจว่าทุกอย่างที่ท่านเลนยะโยนมาให้มันหนักหนาเกินไปสำหรับท่าน แต่ข้าก็ยังไม่วายให้ท่านตัดสินใจว่าไม่มีทางเป็นไปได้ตอนนี้ เรายังเหลือเวลาอีกเจ็ดวัน ข้าต้องการให้ท่านไตร่ตรองให้ดี" นัยน์ตาเหยี่ยวฉาย

ความจริงจังและคาดหวังมาให้

ขณะวิญญาณเด็กชายก็เฝ้ายามหน้าเปื้อนคราบน้ำตาไปมองเขา
ก่อนหน้าเบิ้ลอีกครั้ง

"แต่ผมไม่ใช่เลนยะ ไม่ใช่กินเท็นชิ แล้วก็ไม่ใช่โยชิฮาระที่จะแบกรับภาระหนักขนาดนั้นได้ ผมไม่ได้เก่งกาจ ไม่ได้เกิดมาในตระกูลปราบปีศาจ แล้วก็ไม่ได้มีพลังพิเศษ..."

"ถ้าสิ่งที่ท่านใช้ตัดสินคนมีแค่นั้น จันท่านก็กำลังดูถูกมนุษย์ทั้งโลก" ครั้งนี้โยชิฮาระต้องเอ่ยขัดคำพูดคร่ำครวญแสดงความอ่อนแอของทาโร่อย่างเฉียบขาด "ถ้าท่านคิดแค่นั้น แล้วท่านเลนยะก้าวมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร ถึงเกิดมาในตระกูลนักปราบปีศาจแล้วอย่างไร ไม่มีใครเก่งมาแต่กำเนิด มีแต่แรงกดดันและภาระหนักหนาเท่านั้นที่จะทำให้คนเราแข็งแกร่งขึ้นมาได้ ถ้าท่านมีความคิดเพียงเท่านั้น ข้าก็ไม่คิดว่าคำกล่าวของท่านเลนยะเกินไปแม้แต่น้อย ขออภัยขอรับ อย่าเพิ่งปฏิเสธว่าท่านทำไม่ได้ อย่างน้อยแค่ลองหรือพยายามคิดดูก่อนเถอะขอรับ"

คำสั่งสอนหนักๆ ที่ไม่เคยหลุดจากปากของวิญญาณขามูโรหนุ่มถึงกับทำให้อาการสะอื้นของวิญญาณเด็กชายชะงักไปทันใด

ทาโร่ค้างนิ่งไปกับคำกล่าวนั้น และค่อยๆ เอ่ยขึ้นด้วยเสียงติดๆ ขัดๆ ระลอกใหม่

"อะ...ขอโทษครับ..." พูดยบก็เริ่มก้มหน้า เปิดบทปล่อยโฮรอบสอง

วิญญาณขามูโรหนุ่มคลายสายตาคุดันลง และลอบระบายลมหายใจปลงอนิจจังเล็กน้อย ก่อนปรับทุกอย่างให้เป็นปกติ

"ไม่เป็นไรขอรับท่านทาโร่" เขากลับมาใช้น้ำเสียงอ่อนโยนอีกครั้ง "ยังเหลือเวลาอีกมากให้ท่านทบทวนเรื่องภาระหนักหนานี้"

"...อะ...ครับ" ฝืนยอมรับคำด้วยเสียงที่แทบขาดหาย และยกหลังมือปาดน้ำตาแรงๆ ทีหนึ่ง พยายามกลืนก้อนแข็งที่จุกในลำคอ ตั้งสมาธิเพื่อลองทบทวนสิ่งที่เลนยะจะให้เขาทำอีกครั้ง

"เจ้าทำอะไร"

เสียงหัมมิลิกจากร่างสูงส่ง่าถามขึ้นข้างหลังของเลนยะที่นั่งยองๆ เก็บกระบอกไม้ไผ่ที่อยู่บนพื้นหน้าบ้านหลังคาสิอิฐ

"เก็บकुละเข้าบ้าน ช่วงนี้कुละฉันทายไปหลายตัวเลยกะให้มันพัก แล้วก็เพิ่มจำนวนสักหน่อย ช่วงนี้จะทิ้งไว้หน้าบ้านแค่ตัวเดียวให้พอกุแลบ้าน" เจ้าหล่อนตอบพลางเดินเก็บกระบอกไม้ไผ่กระบอกเล็กๆ ที่บ้านไปด้วย

ซึ่งหลังจากหมอมิสาวกลับมาจากโรงเรียน เธอก็เริ่มไล่เก็บकुละของคนโดยไม่พูดไม่จา ทั้งที่ปกติแทบไม่เคยปล่อยให้หน้าบ้านมีकुละน้อยกว่าห้าตัวจนคุน่าแปลกใจ

สุนัขป่าหนุ่มยังคงไม่รู้ว่ามีตัวคิตรงหน้ามีปัญหา เมื่อเธอไม่เปิดปากบอกเขา แถมทำตัวเป็นปกติเหมือนเช่นทุกวัน แม้แต่เหล่าวิญญาณยังโดนสั่งไม่ให้พูดถึงเรื่องนี้

"เจ้ามีแผนรับมือกับพี่ชายเจ้าแล้วรึไง" ดวงคำคู่เรียวคมมองคามแผ่นหลังของเลนยะทุกอิริยาบถเมื่อเธอควางตัวสบายๆ จนเหมือนไม่มีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้นมากเกินไปหน่อย

หมอมิสาวเล็กก็ขึ้นข้างพลางหันมาสบตาเจ้าปีศาจ พร้อมหยอดลูกเห็บลูกแรก

"ช่วงนี้แกช่างถามซอกแซกนะว่าไหม" เธอพยายามโพล้ไปอีกเรื่องยามที่เริ่มรู้สึกว่เจ้าของใบหน้ารูปสลักกำลังคิดใจสงสัยตน

ประโยคย้อนที่เริ่มตั้งคำถามทสนทนาแกลบทำให้สุนัขป่าหนุ่มเป็นฝ่ายหยุดก่อนมันจะเริ่ม แต่เมื่อมองคามหลังของหมอมิสาว เขากลับรู้สึกว่ายังมีบางอย่างที่เธอปิดบังเขาอยู่ และการเห็นความจริงจากปากเจ้าเด็กตรงหน้าเป็นสิ่งที่เขาไม่อยากทำ

เพราะคงไม่มีทางได้ความจริงง่ายๆ เป็นแน่

ร่างสูงเกินเด็กผู้หญิงของเลนยะเตรียมผละจากบริเวณหน้าบ้านโดยหอบกระบอกไม้ไผ่แปดกระบอกไว้เต็มอ้อมแขน แต่ยังก้าวไปไม่ถึง

ที่บ้าน ถ้อยคำหนึ่งจากกินเห็นชิลกลับเอ่ยขึ้น

"แปลกนะ"

ขายาวๆ ของเด็กสาวต้องหยุดชะงัก ก่อนหันกลับไปยั้งร่างสูงสง่า และเธอต้องเลิกคิ้วขึ้นข้างอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นว่าสุนัขป่าหนุ่มไม่ได้มอง มาที่ตน แต่เขากำลังทอดค้อมองท้องฟ้าเบื้องบน

เลนยะต้องเดินถอยหลังกลับมา เข้าไปใกล้เจ้าลูกหมาของคน พร้อมเงยหน้ามองตามสายตาของเขอย่างเสียไม่ได้

ร่างเล็กๆ ของนกตัวหนึ่งบินวนรอบบ้านหลังคาสีอิฐ มันบินร่อน ไปมาเหมือนเครื่องบินรบลำเล็กๆ อย่างคล่องแคล่วว่องไว ปีกเรียวๆ นั้น ทำให้เคได้ไม่ยากว่าเป็นนกพันธุ์อะไร

"นกนางแอ่น?" เลนยะเปรยเสียงเรียบขณะมองตามการพลีไหว ของเจ้านกน้อยบนท้องนภาสีส้มจางของยามเย็น และเข้าใจความหมาย ของสุนัขป่าหนุ่มที่บอกว่า 'แปลกนะ' ทันที

"แถวนี้ไม่เคยมีนกนางแอ่น" เธอว่าพลางขมขี้สย แต่เมื่อ ได้ใคร่ครวญ คำพูดของผู้รับใช้ชินโกะในห้องพักผอ.เมื่อตอนสายๆ ของ วันก็เล่นเข้ามากระทบความทรงจำของเธอ

'หนึ่งอาทิตย์นะเราให้ได้...แต่เราจะคอยจับตามองเธออยู่ ขอให้จำ ให้ดีด้วยไซเคนโย เลนยะ'

หมอผีสาวก้มหน้าเพื่อซ่อนสีหน้าไม่สบอารมณ์ของตนทันที...เธอ พอละดูออกว่าเจ้านกนางแอ่นแปลกหน้าตัวนี้คงไม่พ้นเกี่ยวข้องกับเรื่อง ยิ่งยากครั้งนี้แน่นอน

เลนยะลอบระบายลมหายใจแผ่วยาว แล้วหมุนตัวผล่อออกไปจาก ตรงนั้น

"ก็แค่นกนางแอ่น บางทีคงจะมีรังแถวๆ นี้ อย่างมาทำรังที่บ้านฉัน ก็พอแล้ว" เธอตัดบทแค่นั้น

ดวงตาคู่คมคงลางละจากท้องฟ้าแทบจะทันทีและปรายมองร่างที่ กำลังเดินเข้าตัวบ้าน ก่อนพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบราวกับหยั่งเชิง

"ปิ่นว่อนอยู่รอบบ้านเจ้าก็คงไม่พ้นบ้านเจ้านั้นแหละ"

กึก!

เลนยะหยุดเท้าตนเองพลันกับประโยคลงเชิงของกินเต็นชิ และเป็นฝ่ายกระตุกรอยยิ้มที่มุมปากพร้อมปราชคากลับไปสบดวงตาสีเทาที่ยามนี้ควรวัวกับคมกริบราวกับพยายามมองทะลุใจเธอ

แต่มีหรือจอมเจ้าเล่ห์จะยอมให้ใครมาทะลวงความคิดของเธอได้

"ถ้ารำคาญมันมากนักก็ฆ่าทิ้งซะสิ แถ่กตัวเดียว" น้ำคำเย็นเยียบเฉยชาตอบอย่างไม่สนใจท่าทางจับพิรุธของอีกฝ่าย แว่วของดวงตาสีน้ำเงินไม่สะท้อนอารมณ์ใดกลับมา

แต่คนที่เธอสนทนาคือยามนี้ไม่ใช่คนธรรมดาที่จะกล้อยคามท่าทางหรือคำพูดของเธอง่ายๆ เขารู้จักเธอดีเกินกว่าจะดูไม่ออกกว่าวิธีพูดแบบนั้นหมายความว่าอย่างไร

"ถ้าเป็นปกติเจ้าคงไม่พูดแบบนี้" เสียงเย็นยังว่าราบเรียบ

"อ้อ! ไม่ยักรู้ว่าแกคอยสังเกตฉันด้วย"

"เลนยะ"

ครั้งนี้กินเต็นชิต้องเน้นชื่อของเด็กสาวเสียงเยียบ ขณะดวงตาสีเทาคู่งดงามฉายแววคุ้ยค้นบัลลังก์ เพื่อเตือนให้รู้ว่าเขารู้จริงกับเรื่องนี้เพียงใด

บรรยาการศมาคุเริ่มก่อตัวรอบๆ สุนัขป่าหนุ่มและหมอมีสาว ดวงตาสีเทาสบดวงตาสีน้ำเงินเขม็งเพื่อเน้นเอาความจริงจากเธอแม้รู้ว่ามีนัยยากเย็นก็ตาม

และก่อนบรรยาการจะแย่งไปกว่านี้ เลนยะก็เป็นฝ่ายคลายสายตาระคายของตน พร้อมทั้งชี้นิ้วขึ้นข้างบนโดยไม่พูดไม่จา คนที่กำลังส่งสายตาดิบคั่นเธอต้องคลายสายตาคตาม แผลกใจเล็กน้อย และมองคามนิ้วที่ชี้นิ้วท้องฟ้าของเจ้าหล่อน

เจ้านางแอ่นตัวคั่นเหตุการณ์ทะเลาะบินออกห่างจากบ้านหลังคาสีอิฐ และผละออกไปอีกทางหนึ่ง จนกระทั่งหายลับไป

"เห็นไหมไปแล้ว มันก็แค่บินผ่านมา" เลนยะกล่าวเป็นปกติอีกครั้ง

ราวกับไม่เคยเกิดเหตุการณ์ช่นมัวเมื่อครู "สบายใจแกล้งใช้ไหม ฉันจะได้เข้าบ้าน" เธอว่าจบก็หมุนตัวจะเข้าไปในตัวบ้าน

ทว่าเจ้าปีศาจกลับค่อยๆ ละสายตาจากฟากฟ้าอีกครั้ง แล้วก็กลับไปมองตามหอมผีสาว พร้อมแววตาที่ยังบ่งบอกว่าไม่คลายความสงสัยจากเลนยะ ทว่าไม่นานเขาก็ต้องผ่อนสายตาที่จับจ้องลง

นี่ไม่ใช่วิธีจะจัดการอสูรตรงหน้าได้ เธอไม่อ่อนข้อต่อความแข็งแกร่ง แต่จะยังต่อต้านกลับรุนแรง ดังนั้นการคาดคั้นไม่ใช้การกระทำที่จะใช้กับเธอได้ผลเลย

และเมื่อคิดได้เช่นนั้นร่างสูงส่งาก็หมุนกายไปมองตามร่างเล็กกว่า พลังดามน้ำเสียงนิ่งสงบจนเกือบนุ่มนวลว่า

"ต้องให้ข้าทำอะไร เจ้าถึงจะพูด"

เลนยะหยุดยืนนิ่งไปทันใดต่อเสียงทุ้มลึกครั้งนี้ และครูหนึ่งเธอล้ำยจะหันกลับ แต่สุดท้ายก็เพียงหมุนมาเล็กน้อยให้เห็นเหลี่ยมหน้าค้อนหนึ่ง ก่อนตอบสั้นๆ เพียงว่า

"...รอ"

"ไม่สมเป็นนายเลนยะชานาคะ ถูกเลนยะป้นหัวได้ล่ะ" ผู้นำหนุ่มแห่งองเมียวจิกกล่าวคำหิเด็กหนุ่มเรือนผมสีดำสนิทที่จำเป็นต้องนั่งฟังคำคำหิบนเตียงนอนของตน เนื่องจากยังไม่สามารถขยับร่างกายได้มากนัก

แม้ปากแผลตามใบหน้าและร่างกายจะดีขึ้นมากแล้ว แต่อาการบาดเจ็บภายในก็ทำให้เขายังลุกเดินตามใจไม่ได้

ชานาคะถอนใจแผ่วเบา ยอมรับคำติเตียนจากชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างเตียงอย่างเสียไม่ได้ โดยมีวิญญาณแม่ทัพหญิงลอยประชิดอยู่ข้างกายไม่ห่าง

"...ผมมีเหตุผลที่ยอมทำตามยัยนั้น" ร่างบนเตียงนุ่มหันมาอธิบาย

"เหตุผล?" ยูโตะเลิกคิ้วน้อยๆ หยั่งคำถาม "ปากเจ็บสาหัสจนต้องนอนชมอยู่บนที่นอนเนียนะเหตุผล...ฉันรู้ว่านายแค้นเลนโยมาก แต่การ

แก้แค้นด้วยวิธีโง่ๆ แบบนั้น มันไม่คุ้มเลยนะ"

"แต่มีเรื่องเหนือกว่าที่เราคาดไว้ ไม่มีใครรู้ว่าดวงตาทวารบาลของเจ้านั้นเปิดอยู่แล้ว" ซานาคะแย้งรวดเร็ว ดวงตาสีนิลหลังกรอบแว่นฉายความกรุ่นโกรธเมื่อคิดถึงความผิดพลาดเมื่อครั้งที่แล้ว มือของเขากำฝ่ามือที่นอนแน่นเพื่อระบายโทสะในความทรงจำ

...คือแล้วที่มาค้ำกับเจ้านี้ คุณทำอะไรจะโดนเล่นยะหว่านล้อมจนติดกับคังไม่ออกซะแล้ว ถ้าปล่อยให้คลาดสายตาไม่ว่ายังไงก็ต้องไปร่วมมือกับแม่ตัวคินันท์อีก... ไม่คิดว่าเด็กรักษากฎอย่างซานาคะยังคล้อยตามได้

ยูโตะมองปฏิกิริยาเช่นนั้นของซานาคะ พลังคิดในใจอย่างเห็นเคเห็น้อย

"นั่นเลยเป็นเหตุผลให้นายเล่นตามเกมเล่นยะริง แค่คิดว่าเจ้านั้นผู้สองรุมหนึ่งไม่ได้ก็เลยสู้ไต่ๆ เหมือนคนโง่"

คำปรามาสรอบนี้ของยูโตะเอ่ยอย่างไม่รักษาน้ำใจเพื่อให้เด็กหนุ่มตรงหน้าเลิกคิดว่าหอมผีสาวเป็นฝ่ายถูกเสียที

"เราเตรียมแผนมาก่อน ไม่ได้ลุยไต่ๆ สิ่งสำคัญที่ทำให้ผมตัดสินใจร่วมมือกับเล่นยะเพราะเจ้านั้นต้องการอสุรของเล่นยะ" ซานาคะเสียงเสียดแทง

"ไอ้ที่บอกว่าเป็นอสุรทั้งตัวนะเธอ ของแบบนี้เชื่อไม่ได้หรอก มันหลักลอยเกินไป เอาแค่ข้อสันนิษฐานของตัวเองมาอ้างกันทั้งนั้น" ชายหนุ่มเรื้อนผมสีน้ำตาลอ่อนไต่กลับด้วยท่าที่เหมือนผู้ใหญ่กำลังสั่งสอนเด็กเล็กๆ

ในขณะที่วิญญาณท่านหญิงอาเคเคะชำเลืองมองผู้นำโอคุระเล็กน้อยกับคำวากล่าของเขา แต่เจ้าหล่อนไม่ได้เอ่ยสิ่งใด

ซานาคะทำอะไรจะเถียง แต่เขาก็ต้องเงียบไปเมื่อรู้ว่ายามนี้เอาอะไรมาอ้างก็เท่านั้น เพราะชายหนุ่มคู่สนทนากะไม่ฟังเหตุผล อีกอย่างเรื่องครั้งนี้เล่นยะเป็นคนก่อ ยูโตะคงไม่มีทางเชื่อใจคนเจ้าเล่ห์อย่างเธอง่ายๆ ที่มาค้ำอยู่ที่นี้ก็เป็นหลักฐานยืนยันระดับความไว้เนื้อเชื่อใจของผู้นำหนุ่มที่มีต่อเล่นยะได้แล้วว่าอยู่ในระดับไหน... คิดลบแน่นอน

"นายนอนพักซะ ถ้าอาการกำเริบคงแย่" ยูโตะปิดบทสนทนา ก่อนลุกออกไปจากห้องนอนของเด็กหนุ่ม ทั้งให้วิญญาณหญิงสาวลอยเฝ้าเด็กหนุ่มคนสำคัญของเธอเช่นเดิม

แกร็ก แกร็ก

เสียงเคาะบานกระจกตรงระเบียงข้างนอกเรียกให้ชายหนุ่มเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องนอนของเจ้าของห้องหันไปสนใจร่างเล็ก ๆ ของนกนางแอ่นกระพือปีกไหวๆ อยู่นอกประตูกระจก พลังใจจะงอยปากเคาะแผ่นกระจกเรียกคนในห้อง

ยูโตะเดินไปเปิดประตูเลื่อนให้เจ้านกน้อยเข้ามา

มันလာบินมาเกาะบนปีกพิงโซฟาสีขาวสะอาด และร้องจ๊ับจ๊ับ รวบรวมรายงานสิ่งที่ได้ไปเห็นมาให้ชายหนุ่มฟัง ซึ่งยูโตะเองก็ดูเหมือนรับรู้ก่อนเปรียบกับมัน

"ไม่มีอะไรผิดปกติสินะ"

เจ้านกนางแอ่นคือซิกงามิที่ผู้ติดตามของเขาบอกไว้แล้วว่าส่งไปคอยสังเกตเลนยะตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

และก่อนที่ร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มจะปล่อยให้นกของตนกลับไปปฏิบัติหน้าที่ต่อ เสียงโทรศัพท์ในห้องรับแขกก็ดังขึ้นทำลายความเงียบราวกับกะจังหวะได้พอดีพอดี

ยูโตะซึ่งใจเล็กน้อยว่าควรรับหรือไม่ เพราะที่นี่ไม่ใช่บ้านของเขา

แต่เสียงโทรศัพท์ที่ดังต่อเนื่องจนดับไปแล้ว และก็ดังขึ้นอีก ทำให้เขาจำต้องสาวเท้าเข้าไปหามัน เพราะหากปล่อยให้ดังนานกว่านี้คงกลายเป็นการสร้างความรำคาญให้คนอื่น ที่สำคัญขนาดเองก็กำลังพักผ่อนอยู่ด้วย

"สวัสดีครับ" ยูโตะรับสายก่อนเสียงของโทรศัพท์จะดับไปอีก เจ้านกนางแอ่นเองก็บินมาเกาะที่ไหล่ของเขาราวกับอยากรู้อยากเห็น และเขาก็ต้องเบิกดวงตาสื่ออ่อนกว้างกับเสียงที่ตอบกลับมา

‘ไง หนูน้อยยูโตะ’

เป็นอย่างไรที่หมอผีสาวบอกเขา...เจ้าผู้หวังศึคติดต่อเขากลับมาอีกจริงๆ ค่าย

"เลนโย...ทำไมถึงได้...!" ชายหนุ่มค้างคำพูดเพียงเท่านั้นเมื่อเสียงคู่สายของเขาสวนจันมาก่อน

‘ไม่เอาน่าเจ้าหนู แกคงไม่คิดว่าฉันจะไม่จับตาคุณเลยหรอกระ’

เพียงเท่านั้นยูโตะก็เดินตรงไปที่ระเบียงห้อง ซะโงกหน้ามองลงไปข้างล่างอย่างร่อนรนเพื่อหาคนที่กำลังคุยอยู่กับเขา โชคที่โทรศัพท์ในมือเขาเป็นแบบไร้สายจึงสามารถเดินไปทางไหนก็ได้ แต่การมองลงไปข้างล่างจากชั้นสามสิบของคอนโดนั้นค่อนข้างไกลสายตา จึงเห็นเพียงร่างเล็กๆ ของผู้คนเดินไปเดินมาเบื้องล่างเท่านั้น แกมตุ้โทรศัพท์สาธารณะหน้าคอนโดหุมีอยู่ตั้งห้าเครื่อง เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าคู่สายของเขาใช้อยู่เครื่องไหน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยืนเฝ้าอยู่ตรงนั้น

"คราวนี้ต้องการอะไรอีก" ยูโตะถามเสียงแข็งกระด้าง

เสียงหัวเราะในลำคอผ่านมาทางหูโทรศัพท์ ตามด้วยคำพูดที่ฟังอารมณ์ดี

‘แล้วเป็นยังไง เป็นอย่างไรที่ฉันบอกไหม เรื่องเลนโยนะ’

ยูโตะซึ่งใจเล็กล้นก่อนตอบ

"ใช่...ต้องการอะไรถึงมาบอกฉันเรื่องนี้กันแน่ แกมีแผนอะไร"

‘แผน?’ เลนโยทวนด้วยน้ำเสียงสูงกวนอารมณ์ ‘อย่าคิดมากสิ ยัยนั่นล่อฉันมาฆ่าตั้งสองครั้งนะ ฉันก็แค่เอาตัวรอด แกก็น่าจะรู้ว่าแม่นั้นมันตัวอันตรายขนาดไหน...แล้วที่สำคัญฉันก็พยายามทำหน้าที่ในฐานะโซเคนโยที่ดีด้วยไง’

คำประชดคำโตทอนท้ายทำเอาผู้นำโอคุระขบกรามแน่น

...ทำหน้าที่ในฐานะโซเคนโยที่ดีขึ้นหรือ แล้วไอ้ที่ฆ่ากันทั้งตระกูลนะมันอะไร!

"มีแค่นี้ใช่ไหม" คนที่เริ่มอารมณ์ขึ้นกระแทกเสียงใส่โทรศัพท์ และ

กำลังจะควางสาย แต่เสียงที่ลอดผ่านเครื่องสื่อสารในมือมาทำให้เขา
ต้องยกมันแนบหูอีกครั้งอย่างเลี่ยงไม่ได้

'เคียว เคียว อย่าเพิ่งไขว่คว้าเจ้าหนูยูโตะ ฉันมีเรื่องจะถามอีกเรื่อง'

"อะไร" เขาถามห้วนๆ

'พวกแกจะกลับออกไกโคกันเมื่อไร' รอบนี้น้ำเสียงของเลนโยเริ่ม
จริงจังกว่าเดิม

"อยากรู้ไปทำไม"

'จะได้แน่ใจว่าพวกแก เหล่าพันธมิตรจะไม่โง่โง่เขลายนั่นหลอก
ข้าซากอีกใจ'

"นั่นก็ไม่ใช่ธุระอะไรที่ฉันต้องบอกแกอยู่ดี"

คู่สายจอมวาวร้ายเงิบไปนิดกับคำตอบของยูโตะครั้งนี้ แต่ไม่
นานเสียงทุ้มนุ่มที่จับอารมณ์ไม่ได้กลับเปรยลอคหุโทรศัพท์มาเนิบช้าว่า

'...พวกแกให้เวลายัยนั้น'

ยูโตะพลันชะงักไปนิดทันทีกับสิ่งที่เลนโยคาดเดา และความเงิบ
ของเขาก็ทำให้ชายหนุ่มตัวร้ายส่ายส่ายอย่างเหยียดหยาม

'พวกแกกล้าให้เวลายัยนั้นในการเลื่อนกลับบ้านใหญ่...พวกแกมัน
โง่ข้าซากไม่เลิกจริงๆ นะเจ้าหนูยูโตะ'

"อย่าพูดเหมือนตัวแกมันคินิกหนา และเชื่อถือได้นัก แกมันก็แค่
เคนมมนุษย์ที่อาศัยช่องโหว่ของเรื่องนี้แทรกตัวเข้ามา อย่าคิดว่าฉันไม่รู้
ว่าแกมีแผนอะไรอยู่" ผู้นำแห่งองเมียวจิกเสียดอย่างหยามเหยียดกลับ
ไปไม่แพ้กัน

'แต่อย่างน้อยเคนมมนุษย์อย่างฉันก็ได้โกหกใช้ไหม' เลนโยย้อน

"แค่ครั้งเดียวไม่ต้องมาทำเป็นล่ำเลิศบุญคุณ แกไม่มีสิทธิ์ตั้งแต
โทร.มาหาฉันแล้ว" ยูโตะตอบกร้าวแข็ง และพูดอย่างเหยียดหยาม "และ
หลังจากฉันได้ตัวเลนยะแล้ว แกก็เป็นรายต่อไป"

'พยายามเข้าละ และคงต้องพยายามอีกเยอะๆ เลย เพราะตั้งแต่
แกยอมรับเงื่อนไขยัยนั้น แกก็เท่ากับว่ายัยนั้นหลุมมือไปแล้ว'

ผู้นำหนุ่มหัวคิวกระตือรือร้นกับสิ่งที่เลนโยว่าครั้งนี้ เพราะมัน
แทงใจคำเขาเข้าเต็มๆ เมื่อเขาเองก็หวังเช่นกันว่าจะถูกเลนโยวางแผน
หลอกไว้ แม้จะยังไม่เห็นช่องทางที่เขาจะทำได้ก็ตามที แต่กระนั้นเขาก็
ไม่คิดยอมแพ้การโต้เถียงครั้งนี้

"งั้นฉันคงต้องตามจับตัวแกก่อนสินะ จะได้ไม่ต้องพยายามมาก
เท่าไร" ยูโตะถูก ก่อนพูดเน้นชัดอีกครั้งว่า "อ้อ! แล้วเลนโยก็ฝากบอก
มาด้วย เธอจะปลดผนึกท่านกินเทนซีให้แกแล้ว"

ป๊ป!

สิ้นคำเขาก็กักตักสายเลนโยอย่างไม่ไยดี และไม่ต้องการพูดอะไร
กับชายหนุ่มอีก และแม้จะยังไม่เข้าใจข้อความที่เลนโยฝากเขาส่งให้พี่ชาย
ว่ามีความสำคัญกับเลนโยอย่างไร แต่มันก็ทำให้เขารู้สึกสะใจได้พิลึกที่
ได้ตอบคนคนนั้นกลับไปได้แล้ว

แต่หลังจากเขารู้สึกที่อยู่เล็กน้อยไม่นาน ยูโตะก็ต้องรีบชะโงกหน้า
ไปดูข้างล่างอีกครั้ง เพื่อตรวจให้แน่ใจว่ามีคนที่โทรเข้ามาหาตนเมื่อก็อยู่
ด้านล่างรีเปลา

ทว่าหลังก้มมองเจ้าตู้โทรศัพท์สาธารณะหน้าคอนโดทั้งห้าเครื่อง
นั้นอยู่เกือบสิบนาที เขาก็ไม่เห็นว่าจะมีใครออกมาจากตู้พวกนั้นอย่าง
ที่คาด

บางที่คู่สนทนาเขาอาจโทร.จากที่อื่น...ยูโตะคาดเดาก่อนยอมหมุน
กายกลับเข้าไปในห้องในที่สุด

ทว่าเมื่อผู้นำแห่งโอคุระเดินกลับเข้าไปในห้อง ร่างสูงๆ เจ้าของ
เรือนผมสีนิลยาวถึงกลางหลังกลับก้าวออกมาจากตู้โทรศัพท์สาธารณะ
เครื่องกลางหน้าคอนโดหุ และมีผีเสื้อกลางคืนปีกสีน้ำตาลที่เพิ่งผล
ระเบียงห้องของซาดาเค ซึ่งมันถูกส่งไปสังเกตการณ์ที่ห้องนั้น ร่อนมา
เกาะไหล่ของเขา

ใบหน้าคมคิดหวานไม่ฉายรอยยิ้มทรงเสน่ห์เช่นทุกที และดูแปลก
ตาด้วยใบหน้าโล่งๆ ที่ไม่ได้สวมแว่นกันแดดเหมือนทุกครั้ง เมื่อแว่น

กันแค่อันเก่าของเขาเพิ่งถูกน้องสาวทำแตกคาบหน้าไปไม่นาน และ ความวุ่นวายที่เขาต้องจัดการหลังการต่อสู้บนคาบฟ้าเมื่ออาทิตย์ที่แล้วก็ ทำให้ยังไม่มีเวลาไปหาแว่นที่ถูกใจอันใหม่มาใช้ วันนี้เขาจึงไม่มีอะไรมา ปิดบังดวงตาสีแปลกของคน

และด้วยใบหน้าที่หล่อคมคิดหวานนิคๆ เหมือนผู้หญิงบวกกับตา สีน้ำเงินนั้น ก็ทำให้ผู้คนหันมาสนใจเขามากกว่าปกติ แถมเส้นผมสีค้ำของ เขายังขับให้สีตาแปลกๆ เค่นจนสะดุดตาหลายๆ คน จึงไม่แปลกที่จะมี คนเหลียวมองอย่างสนใจ

ชายหนุ่มยังยืนฟังตู้โทรศัพท์ ก่อนพูดกับตนเองด้วยน้ำเสียงต่ำใน ลำคอ

"แกปีบฉันอีกแล้วนะเลนยะ..."

เลนโยทำหน้าที่ตึงเครียดสักพักก่อนก้มดูนาฬิกา แต่ใบหน้าที่ ตึงเครียดในทีแรกพลันคลายออกเกือบทันทีเมื่อนึกถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่อง ไปได้

"...แล้วถ้าจะไปเขตมินาโตะเนี่ยขึ้นรถสายอะไรนะ" คนชอบหลงทาง บ่นพึมพำเมื่อลืมทางกลับแมนชั่นใหม่ของตัวเองซะเฉยๆ

เวลาที่มีปัญหาเครียดๆ ทีไร มักทำให้เขาลืมเส้นทางต่างๆ ได้ ง่ายคาย

ชายหนุ่มยืนครุ่นคิดพยายามทบทวนเส้นทาง ก่อนเผลอเลื่อนมือ เรียวแข็งแรงขึ้นมาแตะที่คางจู่ๆราวกับจะขยับแว่นตา แต่เขาก็ต้องชะงัก มือไปขั้วครู่เมื่อจับเจอแต่จุกเปล่าๆ ก่อนเปรยขึ้นมาอีกว่า

"...นั่นสินะ ลืมไปว่าไม่มีแว่นแล้วด้วย" จบคำเขาก็ยกมือข้างหนึ่ง ขึ้นปิดดวงตาขวาของตน ก่อนพึมพำกับตัวเองอย่างไม่ชอบใจนักกว่า "เริ่ม จะชักเกินไปแล้ว...ต้องรีบหาแว่นใหม่ไวๆ แล้วสินะ"

75

นับเวลาถอยหลังเจ็ดวัน

เหลือเวลาอีกห้าวัน

เด็กสาวที่เพิ่งก้าวออกมาจากตัวบ้านเหลือนัยน์ตาหลังกรอบแว่น ขึ้นไปมองสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่เกาะอยู่บนหลังคาบ้านสีอิฐ คงตาสีน้ำเงินของเธอฉายความไม่สบอารมณ์ใดๆ ท้นใด แต่ก็แค่หมุนตัวเดินออกไปจากรั้วบ้าน

และเป็นไปตามคาด เมื่อนกนางแอ่นที่เฝ้าเธอมาสองวันติดกัน บินตามเธอไปเช่นทุกวัน

"มันจะเฝ้าไปถึงเมื่อไร" ฝ้ายน้อยที่ลอยตามหลังหมอมือสาวบ่นเสียงแผ่วยามมองนกนางแอ่นเจ้าประจำที่เลนยะคาดว่าเป็นการจับตามองของพวกเขาโอๆละ

"ก็จนครบเจ็ดวันนะสิ เลิกสนใจมันซะที" เลนยะสั่งเสียงเฉียบ ทาโร่พยักหน้ารับเล็กน้อย

หลังจากสองวันก่อนบนคาบฟ้า เขามีอาการหม่นหมองไป แทบไม่ค่อยพูดเหมือนทุกครั้ง เสียงที่เคยเถียงสู้กับหมอมือสาวก็ไม่มีให้ได้ยิน ถึงจะดำเนินกิจวัตรเหมือนปกติตามที่เธอบอก แต่แววเศร้าหมองก็ไม่อาจ

กลบได้มิด เขายังคงครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา

วิญญาณเด็กชายยังไม่สามารถให้คำตอบแก่เลนยะได้ ไม่แปลกที่ทั้งความรู้สึกผิดและกลัวจะทำให้เขาไม่กล้ามองหน้าเลนยะตรงๆ แฉมทุกครั้งที่เผลอมอง เจ้าหล่อนก็มีท่าทางเฉยชาใส่ด้วยซ้ำไป ขณะทุกครั้งที่มองหลังของเลนยะที่เดินนำหน้าอยู่ก็ได้แต่พุดขอโทษซ้ำไปซ้ำมาในใจ แต่ยังไม่กล้ารับคำขอความช่วยเหลือของเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลคลอเคลียป่าที่เดินนำหน้าเขาประจำได้

และวันนี้หมอดีสาวก็ยังไม่ทำอะไรที่ผิดปกติเช่นสองวันแรก การดำเนินชีวิตของเธอเป็นเหมือนเดิม ไปโรงเรียนตอนเช้า ออกเจ็ดโมง กลับมาที่บ้านเวลาสี่โมงครึ่งเป๊ะๆ ทุกวัน ไม่แวะไปไหนต่อ เลิกเรียนก็ดังกลับบ้านเลย

เสียแต่ว่าเธอยังไม่มีที่ท่าจะปลดผนึกเจ้าปีศาจเหมือนอย่างที่เคยบอกผู้นำโอกูระไว้ แต่เหล่าองเมียวจิก็ไม่สามารถทำอะไรเธอได้เมื่อยังไม่ครบกำหนดเวลาที่ตั้งเงื่อนไขไว้ ซึ่งตอนนี้ก็เพิ่งผ่านมาได้แค่สองวันเท่านั้น

หมอดีสาวมีสิทธิ์ปลดผนึกสุนัขป่าหนุ่มเมื่อไรก็ได้ถ้ายังไม่พ้นกำหนดวัน

ขณะยูโตะที่ฟังคำรายงานของเจ้านกน้อยซิกิงามิของเขาทุกวันก็ได้แต่ปลงอนิจจัง และแอบหงุดหงิดใจอยู่เล็กๆ ต่อเหตุการณ์ที่ไม่มีอะไรผิดปกติแม้แต่หน่อย

เพราะถ้าคิดในแง่ดีมันก็เป็นแบบผู้รับใช้เขาบอก เลนยะแค่จะยึดเวลาออกไปเท่านั้นเพราะจนตรอกแล้ว แต่ถ้าคิดในแง่ร้าย การนิ่งจนเกินไป ไม่แสดงความกระตือรือร้นอะไรสักอย่างแบบนี้มันไม่ต่างจากการกวนสมาธิเขา ทำให้ไม่สามารถอ่านท่าทีอะไรเธอออก

บอกตรงๆ เลยว่าการรอคอยครั้งนี้เป็นอะไรที่น่าอึดอัดสำหรับผู้นำหนุ่มแห่งโอกูระอย่างยิ่งที่สุด

เหลือเวลาอีกสี่วัน

รูปถ่ายหน้าตรงขนาดสี่คูณหกนิ้วของเด็กสาวในเครื่องแบบนักเรียนถูกเลื่อนมาให้ตรงหน้า บนโต๊ะไม้เล็กๆ ซึ่งทำให้เด็กสาวที่ถูกย่นรูปถ่ายมาให้ต้องย่นหัวคิ้วนิค พลาตตาม

"นั่นอะไร"

"คานาโกะ...โอโทกิ คานาโกะ เด็กนักเรียนที่กำลังเป็นปัญหาอยู่" ชายชราว่างอ้วนตอบ แล้วเอ่ยต่อเน้นชัด "เธอถูกรังแก"

คนเป็นหมอนี่ที่ถูกเรียกตัวมาที่ห้องพักผอ.เช่นทุกครั้งที่มึงงานงะยหน้าจากรูปถ่ายของคานาโกะแล้วแย้งทันที

"นั่นมันงานของครูฝ่ายปกครอง"

"และฆ่าตัวตาย"

"อา..." เล่นยะอุทานอย่างเข้าใจฉับไว แต่ดูแทบไม่ใส่ใจเท่าไรนัก ต่อว่าวงการเสียชีวิตของเพื่อนนักเรียน

"กริซซั่มมือ...ความจริงไม่สำเร็จหรอก แม่เธอพาเธอส่งโรงพยาบาลได้ทัน และความจริงก็ไม่ได้อาการร้ายแรงมาก...แค่ไปโคตตึกซ้ำอีกทีที่โรงพยาบาลเมื่อสองวันก่อน" ผอ.โยโคเล่าอย่างเชื่องช้า และเป็นเช่นนั้นเสมอเมื่อความเศร้าปรากฏบนใบหน้าใจดีเมื่อมีเรื่องราวแย่ๆ เกี่ยวกับนักเรียนของเขา โดยเฉพาะยามที่เขาารู้สึกว่ามันเป็นความผิดของคนที่ทำหน้าที่ได้ไม่ดีพอ "เราจัดการกับเด็กนักเรียนที่รังแกเธอไปแล้วตั้งแต่แม่เธอมาแจ้งเรื่องที่เธอกริซซั่มมือตัวเอง...แต่เหมือนจะเป็นการตัดสินใจที่ผิด"

ร่างอ้วนกลมสูดหายใจลึกอย่างหมองเศร้า ก็มองรูปถ่ายของนักเรียนคนอีกครั้งคล้ายจะกล่าวอ่าลาด้วยช่องว่างของความเจ็บเหงานั้น ก่อนเล่าต่อ

"เพราะหลังเธอรู้ว่าแม่ตัวเองเอาเรื่องนี้ไปฟ้องครู และเพื่อนๆ ในห้องรู้ว่าเธอฆ่าตัวตาย เธอเลยยิ่งรู้สึกอับอาย รับไม่ได้ถ้าต้องกลับไปเผชิญหน้ากับทุกคนในห้องที่อาจคิดว่าเธอเป็นบ้า เป็นคนโรคจิตที่คิดฆ่าตัวตาย ไม่ก็กลัวว่าอาจทำให้ถูกรังแกมากขึ้นเพราะเป็นสาเหตุให้เพื่อน

บางคนต้องถูกลงโทษหนัก มีหน้าซ้ำๆจะย้ายโรงเรียนก็ไม่ได้ เธออยู่ปีสามแล้ว และนี่ก็ใกล้จะสอบปลายภาค อีกแค่อาทิตย์กว่าๆ สุดท้ายเลยตัดสินใจโคศคึกที่โรงพยาบาลเมื่อสองวันก่อน"

"...นั่นก็กลายเป็นว่าคนฆ่า คือคนที่ช่วยสินะ" หมอผีสาวก้มไปจ้องมองรูปทรงหน้า ก่อนเห็นแวตาว่างเปล่าจากคนในภาพจ้องกลับมา และต้องยอมรับว่าเด็กสาวในรูปนั้นเป็นคนหน้าตาน่ารักคนหนึ่ง ผมสีดำสนิท คัดหน้าม้าเสมอคิ้ว ล้อมกรอบใบหน้าอูมสันที่คุ้งจิ้มลิ้ม ดวงตาสองชั้นคู่โต สีดำลึกลับรับกับปากนิคมูกหน้อย หน้าเหมือนเด็กมัธยมต้น ถ้าให้หมอผีสาวลงความเห็น น่าเสียคายอย่างเดียวคือแวตาคู 'ตาย' ไปหน่อย แต่ก็น่าจะเป็นประเภทแบบที่เด็กผู้ชายน่าจะชอบเลยละ...และเพราะแบบนั้นรีไปเล่าถึงโคนรังแก

ผอ.โยโคนึงั้นไปติดกับข้อสรุปตรงไปตรงมาของเลนยะ ทว่าก็ต้องยอมรับความจริงนั้นอย่างเลี่ยงไม่ได้

"เราเข้าเฝ้าไปที่จะตระหนักถึงปัญหาในมุมมองอื่น...วัยรุ่นนี้เข้าใจยากนะ"

"ไม่หรอก" เลนยะปฏิเสธ และเหลือบตาขึ้นสบตาอีกฝ่าย "คนโง่ต่างหากที่เข้าใจยาก"

เธอก็มองคนในรูปถ่ายใหม่อีกครั้ง แล้วเข้าประเด็น

"แล้วฉันต้องทำยังไงกับยัยโง่นี้"

"เธอปรากฏตัวที่โรงเรียนเมื่อวาน และมีเพื่อนในห้องโคนเล่นงาน...เด็กที่ถูกเล่นงานไม่บาดเจ็บมาก แต่ก็เจ็บหลายเต็ม และทุกคนให้การยืนยันว่าเห็นโตะเรียนของคานาโกะลอยไปโคมติเด็กคนนั้น" ผอ.โยโคต้องคิงตัวคนของตัวเองกลับมาตามปกติอีกครั้ง เพื่อให้มีสมาธิพร้อมให้ข้อมูลครบถ้วนแก่คนตรงหน้า "ฉันไม่รู้ว่าจะมีเรื่องร้ายแรงกว่านี้ไหมหรือเกี่ยวกับคานาโกะร้อยเปอร์เซ็นต์รีเปล่า แต่เด็กทุกคนอยู่ในช่วงใกล้สอบปลายภาค ทุกคนกำลังตั้งใจกับการอ่านหนังสือ ดังนั้นฉันไม่อยากให้อะไรรบกวนพวกเขา"

"ให้ไปตรวจดู และจัดการ?" เลงยะเลิกคิ้วขึ้นข้างพลัน

"ถ้าเป็นคานาโกะจริง ก็อยากให้เป็นการช่วยเหลือมากกว่าจัดการนะ" ชายชราขมับบาง อ่อนใจเล็กน้อยกับความเคียดแค้นของหมอมิซาวะ ประจำโรงเรียน แล้วหลุบตาลงว่าแผ่ว "เป็นงานส่งท้ายที่ไม่ค่อยดีเท่าไรเลยนะ"

"งานฉันมันก็ได้ดีสักงานอยู่แล้ว" เลงยะตอบรวดเร็ว

เจ้าของโรงเรียนหุหั่วเราะในลำคอตันไคกับการประชิดไม่จริงจังของเด็กสาวตรงหน้า ซึ่งยามได้นึกถึงความเป็นโซเคนโย เลงยะแบบนั้นแล้ว ก็ทำให้นึกถึงเรื่องสำคัญหนึ่งที่เขาเคยขอร้องเธอไว้ และต้องเอยออกมาใหม่อย่างเสียไม่ได้ว่า

"ทั้งที่ทะวะจะได้ออกไปสภาพพร้อมทุกคนแท้ๆ แต่ก็ดันทำไม่ได้จนได้"

"...มันก็ไม่สำคัญอะไรกับฉันตั้งแต่ฉัน" เลงยะว่าซัด แมื่อก่อนหน้านั้นจะเจียบไปเล็กน้อยก็ตาม

ทั้งที่ขอร้องให้เธอใช้ชีวิตเหมือนคนอื่นๆ และทำเหมือนว่ามันจะเป็นไปได้ด้วยดี มั่นใจซะเต็มร้อย แต่สุดท้ายเด็กสาวตรงหน้าก็ยังต้องวิ่งอยู่ในวังวนของการล่าและการถูกล่าเหมือนเดิมโดยเขาช่วยอะไรไม่ได้เลย ทำให้รู้สึกว่าคุณเองช่างดีแต่ปาก และมองอะไรง่ายคายจนเหมือนคนโง่

"งั้นครั้งนี้จะให้เพิ่มค่าจ้างให้ไหม ถือว่าเป็นโบนัสสำหรับงานครั้งสุดท้าย" ชายชรากลับมาเสนอด้วยเสียงสดใสเช่นเดิม เมื่อรู้สึกว่าการบรรยายระหว่างพวกเขาเริ่มหม่นหมองเกินไป และเขาไม่ถูกกับความรู้สึกแบบนั้นเท่าไรนัก

"ไม่ต้อง"

ผอ.โยโคเลิกคิ้วแปลกใจนิคตันที่กับการปฏิเสธไม่รับค่าจ้างเพิ่มครั้งแรกของเลงยะ แต่วินาทีต่อมาก็ต้องเข้าใจเมื่อเธอหยิบบางอย่างส่งให้เขา...เป็นของชิ้นเล็ก ที่แสนสำคัญ โดยเฉพาะในสถานการณ์นี้

"แต่ขอเป็นอย่างอื่นแทน" เธอเลื่อนเจ้าสิ่งนั้นให้ชายชรา และสั่ง

ต่อมา "อยากให้อีกอัน ให้เหมือนที่สุด"

"...อา" เขาเข้าใจโดยไม่ต้องอธิบาย และนั่นคือรอยยิ้มร่าเริงและอารมณ์ของผอ.โยโคที่กำลังคำคังให้กลับมาที่เดิมได้อีกครั้ง เมื่อเขารู้แล้วว่าหมอผีสาวประจำโรงเรียนยังเป็นตัวเธอเสมอ...เธอไม่มีวันยอมให้ตนเองจนแค้นแม้ในสถานการณ์ที่ความหวังริบหรี่ที่สุด

ชายชรารับสิ่งที่เลนยะยื่นให้ พร้อมความหวังที่เปล่งประกายขึ้นในดวงตาเขายามมองไปที่เธอ ก่อนอวยพรเสียงสอไสว่า

"พยายามเข้านะ"

เลนยะเงยมองใบหน้าอ้วนกลมใจดีอีกครั้ง พลางรับคำอย่างมั่นใจว่า

"อยู่แล้ว"

ร่างเล็ก ๆ หุบปีกเรียวของคนและโอบผ่านเงามืดของคิกเรียนยาม

คำคิน ก่อนลงเกาะที่ขอบหน้าต่างด้านนอกอาคารเรียนหลังหนึ่งในพื้นที่ของโรงเรียนโยโคที่เงียบสงัด

นกนางแอ่นตัวน้อยจับจ้องตามเด็กสาวที่เดินอยู่บนระเบียงอาคารเรียนชั้นสามซึ่งเป็นอาคารเรียนปีสาม โดยข้างกายของเธอยังมีร่างสูงส่ง่าเจ้าของเรือนผมสีคาร์ตติกาลยาวสยายเหมือนแพรไหมเดินประกบเงาเช่นทุกครั้ง พร้อมวิญญาณเด็กชายและวิญญาณซาโมไรข้างกาย

เท่าที่มันรู้ วันนี้ทายาทโซเคนโยมิงานที่ได้รับมอบหมายมาจากนายจ้างประจำ แม้จะไม่ใช่รายละเอียดเพราะพวกเขาพูดคุยกันในห้องพักผอ.โยโค โดยปิดหน้าต่างทุกบานและม่านทุกด้านจนมิดชิด แต่เสียงที่พูดคุยระหว่างชายชรากับหมอผีสาวก็บอกข้อมูลคร่าว ๆ ให้มันรับรู้ได้ มันจึงมาตามติดเธอ ทำหน้าที่ประจำของตนเองเช่นทุกครั้ง

"ครั้งนี้เป็นแก๊ววิญญาณร้ายเฉยๆ หรือขอรับ" วิญญาณซาโมไรหนุ่มถามทำลายความเงียบโดยรอบ

"ยังไม่ว่าเป็นวิญญาณ หรือโรงเรียนยามคำคินอาละวาดอีก...ก็ไม่ดีก็อาจไม่ใช่อะไรเลย นอกจากทริกแกล้งคนโง่ๆ เพราะแบบนี้ถึงต้อง

มาตรวจสอบไป" เล่นเยตอบ

"ว่าแต่ถ้าเป็นวิญญาณร้ายของเด็กที่ชื่อคานาโกะจริงๆ จะทำยังไง"
ทาโร่เอ่ยคำถามต่อ

เมื่ออยู่ต่อหน้ากินเต็นชิ วิญญาณเด็กชายจำต้องรีบสวมบทวิญญาณข้างจ้อเช่นเดิม ไม่อย่างนั้นเจ้าปีศาจรูปงามคงจับพิรุณพวกเขาได้แน่ อีกอย่างถึงแม้จะทำตัวเป็นปกติแล้วแท้ๆ แต่ร่างสูงสง่าที่เดินหน้าหล่อไม่เกรงใจใครช่างๆ หมอผีสาวก็ยังส่อแววเคลือบแคลงสงสัยเจ้าหล่อนอยู่ตลอดเวลา แม้ไม่พูด แต่บรรยากาศน่าอึดอัดระหว่างพวกเขาตลอดสองสามวันมานี้ก็พองได้ดี

และเอาจริงๆ แม้แต่ระหว่างเขากับตัวเลนเยเองก็เหมือนจะไม่ได้ดีไปกว่ากันนัก เมื่อเขายังคงไม่กล้าเผชิญหน้าเธอตรงๆ หลังเรื่องที่ศาลฟ้าโรงเรียนเมื่อสามวันก่อน ซึ่งทุกวันที่ผ่านไป แม้เลนเยไม่พูดซ้ำเรื่องแผน แต่มั่นกลับกดดันตัวเขาเองมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะเขารู้ว่าเธอกำลังรอ และเริ่มทำในส่วนที่พอจะทำได้ไปก่อนบ้างแล้ว

บางทีคงถึงเวลาที่เขาคงต้องตัดสินใจอย่างจริงจัง

"สวดส่ง กำจัด สักอย่าง" เล่นเยตอบทาโร่เหมือนพูดลอยๆ มากกว่าพูดกับเขา ขณะยกกระบอกลไฟฉายขึ้นมาทาบเบาๆ ที่หลังท้ายทอยสองสามทีเหมือนนวดแก้เมื่อย และแสดงให้รู้ว่าเธอกำลังเปื้อน่ายในสิ่งที่เขาถามซ้ำ นั่นเป็นการบอกทางอ้อมด้วยว่าเธอไม่ได้อยากคุยกับเขานัก

ซึ่งวิญญาณเด็กชายก็เฝ้าปากอย่างอดกลั้นต่อท่าทางเฉยชานั้น กระนั้นเขาก็ยังพยายามฝืนพูดอ้อมแอ้มออกไป

"ฉันทึกควาผอ.โยโกไม่น่าบอกให้เธอกำจัดนะ ถ้าเป็นนักเรียนของเขาคงจริงเนี่ย"

แต่ครั้งนี้หมอผีสาวไม่ตอบอะไร แต่หยุดอยู่หน้าห้องเรียนห้องหนึ่งก่อนส่องไฟไปที่ป้ายเหนือหัว

"ห้อง 3-C" ทาโร่พึมพำขึ้น

ครี๊ด!

ประตูห้องถูกเลนยะฉลักเปิดทันใด ภายในห้องเรียนที่ปิดไฟแล้ว มีเพียงแสงสลัวๆ ลอดผ่านมาทางหน้าต่างกระจก ความเงียบวังเวง ครอบคลุมทุกตารางนิ้วราวกับหลุมเข้ามาอีกโลก ข้าวของทุกอย่างภายในห้องอยู่ในสภาพปกติ เว้นเพียงบนโต๊ะนักเรียนตัวหนึ่งที่อยู่ตรงกลางห้อง พอดิบพอดี ที่มีดอกไม้ช่อสวยในแจกันวางไว้

ซึ่งพิธีการเช่นนี้สื่อถึงว่าเจ้าของโต๊ะตัวนี้เสียชีวิตไปแล้ว และนี่เป็นการไว้อาลัยแก่เธอที่ล่วงลับจากเพื่อนๆ ในห้องทุกคน

หมอมีสาวจบบ้องโต๊ะตัวนั้นไม่ว่างคา ก่อนก้าวเท้าเข้าไปในห้อง คึง!

เพียงก้าวเข้าไปในเขตห้องเรียนก้าวแรก ก็มีเสียงทูปคังสนั่นราวกับ มีบางอย่างใหญ่โตมากๆ ร่วงหล่นลงใส่ห้องเรียนทั้งห้อง มันสั่นสะเทือน มาจากทุกทิศทุกทาง โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่เธอเหยียบ จนทำให้คนที่ ค้างเท้าไว้รู้สึกราวกับเหยียบอยู่บนแผ่นกระจกบางๆ อย่างโรยารันั้น

"นั่นจิตคุกคาม?" เสียงทุ้มลึกเปรยขึ้นจากข้างหลังเลนยะ ก่อนร่าง สูงของกินเท็นชิจะเข้ามาใกล้หมอมีสาว เมื่อเห็นว่าเธอใช้มือจับที่กรอบ ประตูห้อง ราวกับพยายามทรงตัวไว้

เห็นชัดว่าคนเป็นหมอมีเองก็ไม่ได้เตรียมพร้อมรับการคุกคามจาก บางอย่างในห้องเรียนนี้

"เออ...มันถึงต้องเป็นคราวช่วยของฉฉฉฉ" หมอมีตัวคิได้ทีคาดโทษ ผู้จ้างวาน ก่อนเริ่มคึงแผ่นยันต์ออกมาไว้ในมือและเดินเข้าไปในห้องเรียน ตัวปัญหา

"ร่อยู่น้ำประตู ถ้าไม่อยากถูกขังไว้ในห้องนี้ด้วย" เธอหันมาสั่ง สองผีตั้งท้าย ก่อนเดินไปแปะยันต์แผ่นแรกบนผนังฝั่งเดียวกับประตูห้อง กิก! กิก! กิก!

เพียงยันต์แผ่นแรกถูกติด ห้องทั้งห้องก็สั่นสะเทือนราวกับเกิด แผ่นดินไหว ทั้งโต๊ะเรียน เก้าอี้ ตู้ ต่างสั่นกระเทบพื้นห้องคังก้องจนน่า หวาดหวั่นและสั่นหนักขึ้นเรื่อยๆ แต่ผู้รุกรานอย่างหมอมีสาวก็ไม่ยอมถอย

ออกไป เธอก้าวช้าๆ ไปที่หน้าชั้นเรียนตรงหน้ากระดานดำและแปะยันต์ลงไปอีกแผ่น

คราวนี้แรงสะเทือนรบกวนนักเรียนกระเจกหน้าต่างบางบานเริ่มมีเสียงเปรี้ยะ! พร้อมรอยร้าวลามเป็นสายยาวทั้งแผ่น และนั่นทำให้เลนยะที่ใจเย็นค่อยๆ แปะแผ่นยันต์ในตอนแรกต้องปากระดากลงอาคมในมือไปแปะหน้าต่างกระเจกทันควัน

"โฮ...ผมเพิ่งเคยเห็นแบบนี้เป็นครั้งแรก ยังกับใช้พลังจิตนะ" วิญญาณเด็กชายรำพึงรำพันอยู่ภายนอกห้องด้วยความหัวงงเกรงนิคๆ และสนใจใคร่รู้ไปด้วย

"ก็ใกล้เคียงขอรับ...โดยหลักแล้ว ปรากฏการณ์โพลเตอร์โกสต์ เกิดจากจิตที่แข็งแกร่งของดวงวิญญาณที่สามารถสร้างรูปร่างพลังงานที่มีอาณาพนาจذبต้องสิ่งของได้"

"งั้นท่านหญิงอาเคเคะก็เหมือนกัน" ทาโร่ตอบคำถามกับวิญญาณซาเมไรทันที่เมื่อเขาพุดจบ

"อ้อ...ท่านหญิงไม่ถึงขั้นนี้หรอกขอรับ แต่จذبต้องสิ่งของได้เท่านั้น แต่มันไม่แน่นอนว่าสามารถจذبต้องได้นานเท่าไรหรือต้องให้พลังงานมากขนาดไหนถึงจะจذبต้องสิ่งที่เป็นกายหยาบได้บ้าง และไม่ได้มีแรงกดดันหรือเหตุจูงใจอะไรที่กระตุ้นให้เกิดพลังงานมหาศาลด้วย"

แปะ!

แผ่นยันต์แผ่นสุดท้ายถูกแปะไว้ที่ผนังด้านหลังห้อง พร้อมๆ กับการสิ้นไหวทั้งหมดยกลงเมื่อยันต์แผ่นสีแดงของเด็กสาวถูกติดครบตำแหน่งบนผนังห้องทั้งสี่ด้าน แต่กระนั้นก็ยังไมปรากฏสิ่งใดผิดปกติ

ดวงตาสีน้ำเงินของหมอผีสาวยังจับจ้องไปยังโต๊ะเรียนที่มีดอกไม้ในแจกันวางไว้ไม่ยอมละ ขณะเคียวกลับมายืนอยู่ที่หน้าชั้นเรียนมีคาซึ่งมีร่างสูงสง่าของกินเทนชิยืนนิ่งรออยู่อีกครั้ง

"เอาละ ที่นี้อาณาเขตก็ถูกกักอยู่แค่ในห้องเรียนนี้ หมดทางหนีแล้ว" เลนยะบอกเสียงดังคล้ายการประกาศ และจ้องเขม็งไปที่โต๊ะเรียน

ตัวเดิม แต่มันยังคงว่างเปล่า และมีเพียงเวลาที่เดินไปอย่างเงิบเงิบ...

ฟ้าว!

แต่ความเงียบรากับมีไว้ให้ผู้รุกรานผลอตัว เมื่ออยู่ๆ แฉกที่ใส่คอกไม้บนโต๊ะเรียนกลางห้องก็กระเด็นพุ่งเข้าใส่หน้าเด็กสาวที่ยืนอยู่หน้าชั้นเรียนราวกับถูกปาจากมือล่องหน

เพลิง!

ซ่า!

แฉกไม้บิ่นน้อยแตกละเอียดเมื่อกระทบกับกระดานดำเต็มแรง น้ำที่บรรจุอยู่ภายในสาครกระจายเมื่อหมอดีสาวเบี่ยงตัวหลบมาด้านที่สุนัขป่าห่มยืนอยู่ได้ทัน พร้อมกับหันหน้ากลับไปมองโต๊ะเรียนตัวคันเหวอย่างรวดเร็ว

และบนเก้าอี้ที่เคยว่างเปล่า บัดนี้กลับปรากฏร่างร่างหนึ่งนั่งนิ่งอยู่บนนั้นอย่างไม่มีผู้ใคร่ได้ว่า เจ้าของร่างมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไร ตอนไหน

"เด็กผู้หญิง..." กิเน็นซิงสึงเกตร่างที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ของโต๊ะเรียนกลางห้องตามสายตาของเลนยะ

เธอเป็นเด็กสาวร่างเล็ก สวมชุดผู้ป่วยของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เรือนผมสีดำยาวตัดตรงปล่อยเลกลงหลังไปเล็กน้อย และยามนี้มันลงมาปรกใบหน้าเมื่อเธอก้มหน้าจนแทบชิดกับพื้นโต๊ะเรียน กระนั้นใต้เงามืดที่ซ่อนใบหน้าเด็กสาว เลนยะก็เห็นดวงคำหนึ่งที่ฉายความกราดเกรี้ยวเคียดแค้นจ้องเขม็งตรงมายังตน

และไม่นานหลังสำรวจเด็กสาวในชุดผู้ป่วยกลางห้อง ร่างร่างนั้นก็คำรามกร้าวขึ้นเป็นประโยคแรกว่า

"โรงเรียนเฮงซาย" มือที่วางอยู่บนตักของเธอถมกันไว้จนแน่นราวกับจะบีบมือตนเองให้กระดูกแหลกเหลว

ซึ่งเลนยะกลับเพียงเลิกคิ้วขึ้นข้างคอสิ่งที่ได้ยิน แล้วอุทานตอบรับคำว่า "โอ้! คิดเหมือนกันเลย"

เด็กสาวบนโต๊ะเรียนพลันเงิบไปทันใดต่อปฏิกิริยาตอบสนองของ

เลนยะ ขณะขยับดวงตาที่ยังวาวโรจน์ร่ากับสัตรีร้ายมองตามร่างสูงๆ
เกินเด็กสาวทั่วไป ซึ่งกำลังก้มไปค้นบางอย่างจากกระเป๋าเป้ ก่อนดึงแผ่น
กระดาษขนาดสี่คูณหกนิ้วขึ้นมา

เลนยะก้มหน้าอ่านข้อมูลอะไรสักอย่างที่เธอน่าจะจดไว้ในกระดาษ
นั้น ก่อนขมึนใส่หน้าคนที่นั่งอยู่กลางห้องเรียน ซึ่งปรากฏว่าแทนที่มันจะ
เป็นกระดาษอย่างที่เคยคิด กลับกลายเป็นรูปถ่ายใบหนึ่ง รูปถ่ายหน้าตรง
ครึ่งตัวของเด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มในเครื่องแบบมัธยมของโยโค

"โอโศกิ คานาโกะสินะ" เลนยะถามซัด "เสียชีวิตสองวันก่อน โดย
ฆ่าตัวตายด้วยการโคตจากคาคฟ้าโรงพยาบาล...แล้วโง่มาโผล่ที่นี่ได้
ไม่ทราบ แรงยึดคิดอะไร"

"...แก็ปเป็นใคร" เสียงเย็นลอดผ่านมาจากใบหน้าที่ก้มต่ำของ
วิญญาณเด็กสาวอีกครั้ง

"นางฟ้า พระผู้ช่วย นักบุญ ผู้มาโปรด หญิงงามผู้แสนดี เชิญเรียก
ได้เลยสักอย่างหนึ่ง"

ไม่เอาสักอย่างได้ไหม!...หาอะไรที่ลอยฟุ้งเลนยะอยู่นอกห้องอดแหยง
ในใจแทนวิญญาณคานาโกะไม่ได้ ขณะรู้สึกขุ่นลุกขึ้นมาจับตัวเสื้อของ
หมอมิสาวที่ได้ยิน และรู้แน่ว่าัยคนตรงหน้าจ้องใจจนอารมณ์อีกฝ่าย
แน่นอน

วิญญาณเด็กสาวร่ากับมีไฟสุ่มอกเมื่อเจอท่าทางเช่นนั้นของเลนยะ
ดวงตาสีดำลึกลับคู่โตได้เงาคำฉายความเครียดซึ้งและเบิกโพล่งจนเกือบ
ถลนออกจากเป้า

"ฉันถามว่าหล่อนเป็นใคร!" เสียงนั้นควาดคังจนสะเทือนไปทั่ว
ห้องเรียน

แต่เลนยะก็ยังงงยืหนึ่ง ไม่แสดงความทุกข์ร้อนใดจนดูน่าหมั่นไส้
พร้อมว่าเสียงเรียบ

"ก็บอกไปแล้วไง...นางฟ้า พระผู้ช่วย นักบุญ ผู้มาโปรด หญิงงาม
ผู้แสนดี...หมอมิ"

คุม!

โตะนักเรียนสองตัวลอยหือเข้าหาร่างสองร่างที่หน้าชั้นเรียนทันที หลังจบคำว่า 'หมอมี' ก่อนเศษไม้จะปลิวร่อนเมื่อสุนัขป่าหนุ่มท่องอาคม ในลำคอ สร้างแรงอัดมหาศาลกระแทกโตะเรียนสองตัวจนแตกละเอียด ก่อนถึงตัวพวกเขา แต่มันยังไม่จบแค่นั้น เมื่อโตะเรียนและเก้าอี้ทั้งชั้นเรียนลอยขึ้นเหนือพื้นและพุ่งเข้าหาร่างสองร่างที่เป็นเป้าหมายต่อทันใด พร้อมด้วยเสียงหวีดแหลมของวิญญาณจอมอาฆาต

หาไรที่ลอยอยู่นอกห้องเบิกดวงคาคุโตกว้างกับปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติตรงหน้า

"บ๊าชิบ" เลงะสบถอย่างห้วนเสียงยามมองโตะเก้าอี้หลายสิบตัวถูกส่งมาที่เธอ

ใช้อาคมทำลายไม่ทันแน่!

หมอมีสาวหันไปหากินเท็นชิ

"ไอ้ลูกหมา!" เธอเรียกเจ้าของใบหน้ารูปสลักที่หันกลับมามองคน และเป็นอันรู้กันว่าเธอต้องการให้เขาทำอะไร

กินเท็นชิหมุนตัวหลบสิ่งของที่ลอยเข้ามาหาเขาอย่างคล่องแคล่ว และคว้าเอาของเลงะ พาทั้งตนเองและเด็กสาวในอ้อมแขนหลบออกไปจากพื้นที่บริเวณหน้าห้องเรียน โตะกับเก้าอี้ที่ตามความเร็วของสุนัขป่าหนุ่มไม่ทัน กระแทกกระดานคำจนพังยับเยิน

ทว่าไม่นานพวกมันก็หักเลี้ยวกลับมาไล่ร่างสูงส่งกับเด็กสาวในอ้อมแขนใหม่ จนกินเท็นชิต้องทิ้งตัวลงพื้น ปล่อยให้ทั้งโตะและเก้าอี้ที่เหลือพุ่งทะลุหน้าต่างห้องเรียนด้านหลังเขา ร่วงลงไปยังพื้นด้านล่าง กำจัดอาวุธของศัตรูไปได้อีกหลายชิ้น กระนั้นก็ยังมิข่าวของอีกหลายอย่างที่ถูกควบคุมให้ลอยขึ้นมาใหม่เพื่อเตรียมโจมตีพวกเขาต่อ

ซึ่งดูท่าแล้วแค่การหลบข่าวของพวกนี้ไปเรื่อยๆ คงไม่มีวันจบสิ้นง่ายๆ เลงะจึงสั่งขึ้นต่อทันใด

"พาดันเข้าไปให้ถึงตัวยัยนั่น"

ลำแขนแกร่งของกินเต็นชิรวบเอาเธอกระชับแน่นขึ้นทันใด ก่อนเจ้าปีศาจจะยับยั้งด้วยความเร็วสูง ลูกขึ้น และกระโดดวิ่งไต่ไปตามหน้าต่างกระจก ซึ่งเป็นช่องโหว่ของเป้าหมาย และเป็นส่วนที่ศัตรูคงคิดถึงน้อยที่สุดว่าพวกเขาจะใช้เป็นเส้นทาง

เลนยะคิงยันต์พร้อมม้วนคัมภีร์ออกมาเมื่อใกล้ถึงตัววิญญาณเด็กสาวที่ยังนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม ก่อนปาแผ่นยันต์ใส่นำไปก่อนอย่างรวดเร็ว ทว่าแผ่นยันต์ของเธอลับฉีกขาดก่อนถึงตัวดวงวิญญาณตรงหน้า

"อาคมธรรมคาใช้กับวิญญาณพวกนี้ไม่ได้จริงๆ ค่าย" เลนยะกระซิบเรียกก่อนจะหันเห็นดวงหน้าของวิญญาณเด็กสาวในเงามืดครั้งแรก เธอกระตุกรอยยิ้มหย่นอย่างน่ารังเกียจส่งมาให้

เพลิง!

และกว่าจะรู้ตัว กระจกหน้าต่างใต้เท้าของกินเต็นชิก็แตกออก ตามด้วยเสียงจากกระจกหน้าต่างทั้งสองด้านที่ไล่แตกมาติดๆ เศษแก้วพุ่งเข้าใส่ร่างของเขากับเลนยะ

กินเต็นชิรีบยันเท้าที่ขอบหน้าต่าง แล้วคิดตัวออกจากจุดนั้นอย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่วายไ้รอยบาคเล็กน้อยตามแขนขาจากฝนกระจก

ร่างสูงสง่าที่หอบหิ้วเลนยะมาด้วยกระโศกมาหยุดอยู่อีกฟากของห้องเรียนแคบๆ หมอผีสาวหันกลับไปดูที่หน้าต่างอย่างร้อร่น และโชคคิที่หน้าต่างบานที่มีแผ่นยันต์ของเธอแปะไว้ยังไม่เป็นอะไร อาณาเขตของอาคมจากแผ่นยันต์ยังรองรับไว้ได้ นั่นหมายความว่าอาณาเขตของเธอยังไม่พัง และศัตรูก็ยังไม่มีสิทธิ์หนีไปไหนได้

"หมอผี...ตาเปล่าโยโคจ้างมาสินะ ฉันรู้เรื่องแฉจากทุกคนที่อยู่ที่นี่แล้ว" คานาโกะกล่าวเสียงเหยียดหยาม

"ทุกคน?" เลนยะเลิกคิ้วขึ้นข้างนิคกับคำกล่าวของวิญญาณคานาโกะ ไม่นานเธอก็ตระหนักได้ว่าในโรงเรียนโยโคนี้เต็มไปด้วยสิ่งลึกลับสารพัดอย่าง ซึ่งมันคงหมายถึง 'ทุกคน' ที่ว่า และหมอผีต้องถามกลับด้วยท่าทางที่ติดล้อเลียนทันที "เดี๋ยวนี้นี้เรามีคอนเนกชันกันด้วยเหร"

"...ไม่เกี่ยวกับแก" วิญญาณร้ายกลางห้องเรียนกระซิบเสียงหยาบ เย็นได้กลับ

"มันต้องเกี่ยวสิ ในเมื่อตาเฒ่าโยโคที่หล่อนว่า จ้างฉันให้มาช่วย หล่อน" เลนยะว่าซัด แต่แอบกระซิบต่อท้ายประโยคว่า 'ไม่กี่กำจัดซะ' ไม่ให้อีกฝ่ายได้ยิน

"ช่วยเหอ เหมือนที่ทำก่อนหน้านี้สินะ" ครั้งนี้คานาโกะได้เสียง หยั่นทันใด พลังกรรมในลำคออย่างเคียดแค้นซิงซัง "ทั้งแม่ ทั้งพวกครู โง่งเง่าทั้งนั้น ใครขอให้ทำ ใครบอกให้ช่วย..."

"เฮ้! อย่าเยอะคุณรุ่นพี่ หล่อนมันหน้าบางหาเรื่องกระโดดตึกตาย เอง อย่าโทษชาวบ้าน" หมอผีสาวคักคอดับไว และกดเสียงต่ำ เน้นคำพูด ด้วยแวตาคูถูกว่า "ในเมื่อคนไม่กล้าลงมือให้ลืบทว่าที่ข้อมือตัวเองก็ช่วย ไม่ได้ นี่แหละผลของความขี้ลาด คือคิดว่ากระโดดตึกตายก็ไม่ไ้ เพราะโคตไปเอง แต่เพราะกลัวความสูงจนขาเส้นเลยพลัดตกลงไป มากกว่า...อ่อนแอจนโคตรังแกแล้ววิ่งหนีทางจุกตูดจนตาย ยังจะมาโทษ คนอื่นอีกนะ"

ทุกร่างในห้องเรียน 3-C หรือแม้แต่นอกห้องเรียนที่มีวิญญาณสอง ดวงของทาโร่กับโยชิฮาระอยู่พลันเงิบกริบ เมื่อถ้อยคำของหมอผีสาวนั้น ช่างร้ายกาจ เป็นการเหยียดหยามอย่างรุนแรงถึงที่สุด

นี่มันช่วยตรงไหน มันจงใจฆ่ากันทางอ้อมซ้ำอีกครึ่งซัดๆ เลยไม่ใช่ รีไ้!...ทาโร่ยากจะตะโกนต่อว่าัยหมอผีสาวเข้าไปในห้องแทนทุกคน รอบตัว เมื่อเจ้าหล่อนเล่นโพล่งคำพูดแบบไม่ดูสถานการณ์อย่างถึงที่สุด

ไม่นานหลังทุกอย่างในบริเวณห้องเรียนชั้น 3-C เงียบจนเหมือน เวลาหยุดนิ่ง วิญญาณร้ายของเด็กสาวกลางห้องเรียนก็เริ่มตัวสั่นเทา และ วินาทีต่อมาเธออ้าปากกว้างหวีดร้องเสียงแหลมสูง มันดังกังวานและ ยาวนานจนขนแขนลุกชัน ทั้งทาโร่และโยชิฮาระถึงกับต้องถอยห่างออกไป ส่วนคนที่ดูแย่ที่สุดคงไม่พ้นสุนัขป่าหนุ่มที่สามารถรับเสียงได้ดีกว่าคนอื่นหลายร้อยเท่า ร่างสูงใหญ่ขบกรามแน่นอดทนต่อเสียงที่กระทบเยื่อ

แก้วหู เลงยะก็ต้องยกมือขึ้นปิดหูอย่างอคคลั้นเช่นเดียวกัน จนเสียงนั้นค่อยๆ เียบหายไปด้วยพร้อมกับที่ใบหน้ากราดเกรี้ยวจนถึงที่สุดของวิญญาณเด็กสาวเงยขึ้นมามองเลงยะอย่างอาฆาต

"ฉันจะฆ่าแก!" คานาโกะคำรามในลำคออย่างโหดเหี้ยม

"เออ...รู้ตั้งแต่เหยียบเข้ามาในห้องแล้วนั่งบ้า" เลงยะสบถลอคไรฟนก่อนชุม่วนคัมภีร์ในมือขึ้น

แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร สิ่งของทั้งหมดในห้องที่อยู่รอบตัวของเธอและสุนัขป่าหุ่มนก็ลอยขึ้นเหนือศีรษะ ทั้งเศษไม้ เศษกระจกที่แตกกองกับพื้น รวมถึงข้าวของ โต๊ะเรียน และเก้าอี้ที่ล้มระเนระนาดต่างก็ลอยขึ้นมาพร้อมหมุนควักรวนจนจ่อไปยังผู้รุกรานทั้งสอง

จากสิ่งของไม้ก็ขึ้นในชั้นเรียน พอโค่นทำลายกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยกลับกลายเป็นการเพิ่มอาวุธให้ศัตรูแทน

บัดนี้ไม่มีสิ่งของชิ้นใดอยู่ติดพื้น เว้นเพียงเก้าอี้ตัวเดิมที่วิญญาณเด็กสาวใช้นั่ง

เธอยังไม่ได้ขยับลุกออกจากที่เดิมแม้แต่ก้าวเดียว

แต่เธอมีสาวกเตรียมวิธีไว้รับมือแล้ว เธอกางม้วนคัมภีร์ออกเพื่อจะทำพิธีตามที่วางแผนไว้ในหัว ทว่าไม่ทันได้ร่ายอาคม ร่างสูงของเด็กสาวก็พลันชะงักนิ่ง ก่อนเธอจะทรุดลงไปนั่งกับพื้นเอาค้อน รื้อสีกวากับหัวใจร่วงวบตามไปด้วย

วูบ!

น้ำหนัมหาศาลบางอย่างโถมใส่ร่างของเลงยะ ทำให้ร่างกายเธอเหมือนโดนถ่วงด้วยตะกั่วจนไม่อาจขยับได้ วินาทีต่อมาความหนักนั้นก็บีบอัด ผลักพลังวิญญาณมหาศาลของเธอออกมา กระจายเป็นวงกว้างราวกับคลื่นไฟฟ้าในอากาศ และกระแทกเข้าตัวเจ้าปีศาจและวิญญาณเด็กสาวจอมอาฆาตที่กลางห้อง

"นั่นมันอะไร!" ความตระหนกเริ่มตกไปสู่วิญญาณเด็กสาวแทนเมื่อไม่อาจรู้ว่าพลังมหาศาลที่ตนเองได้รับเมื่อกี้คืออะไร

"เอาอีกแล้ว!" เลงยะกัศพันกรอด เหงื่อเม็ดโตเริ่มผุดเต็มขมับเมื่อพลังอสุริในตัวลั่นทะลักออกมาอีกครั้ง

ทำไมมันถึงได้เกิดขึ้นซ้ำซาก ไม่จบเสียที แถมมาเกิดในสถานการณ์แบบนี้อีก!

ความรู้สึกเหมือนโดนของหนักหล่นใส่จนทำให้ร่างกายหนักอึ้ง แต่โชคคิที่สติของเธอยังอยู่ครบถ้วน เธอคงต้องทนไปอีกสักพัก ความรู้สึกนี้ถึงจะจางลงไปเหมือนเช่นทุกครั้ง

นกกนางแอ่นตัวเดิมที่เฝ้ามองหომผีสาวจากหน้าต่างระเบียงทางเดินในตอนแรก รีบบินวนไปอีกฝั่งของอาคารและเข้ามาเกาะคูสถานการณ์ให้ใกล้กว่าเดิมที่หน้าต่างห้องเรียน 3-C มันเฝ้าสังเกตปฏิกิริยาของหომผีสาวอย่างสนใจเป็นพิเศษ รวากับต้องการบันทึกทุกอย่างที่เห็นให้แม่นยำที่สุด

"ท่านเลงยะเป็นอีกแล้วหรือขอรับ!" โยชิฮาระตะโกนถามมาจากนอกห้องทันใด

กินเท็นชิเตรียมยื่นมือไปพุงร่างของเลงยะขึ้นเมื่อเห็นว่าศัตรูกำลังจะลงมืออีกครั้ง แต่อีกความรู้สึกหนึ่งกลับทำให้เขาต้องหันหน้าไปหาสองผีที่ลอยอยู่ข้างนอกประตูห้องแทน และตะโกนสั่งควยิบหน้าคุณปนคีนุเคราะห์น

"ถอยออกไปให้ห่างที่สุด!"

"มะ...หมายความว่ายังไง" ยังไม่ทันที่ทาโร่จะได้คำตอบ วิญญาณซามูไรก็ลากตัวเขาให้ลอยหนีทะลุผนังอาคารออกมาอย่างรวดเร็วโดยไม่เอ่ยอธิบาย

และเมื่อหลุดออกมาจากอาคารเรียนได้ โยชิฮาระก็ยังพาเขาลอยสูงขึ้นจากตัวอาคารต่ออีกไกล

"เกิดอะไรขึ้นครับโยชิฮาระ" ทาโร่รับถามอย่างลนลาน ไม่เข้าใจการกระทำของวิญญาณซามูไรหนุ่ม

อyyəๆ ทำไมถึงต้องลากเขาออกมาด้วย

"คราวนี้พลังที่ออกมาจากท่านเลนยะไม่ใช่แค่พลังวิญญาณแล้ว
ขอรับ ข้ารู้สึกได้เลย" โยชิฮาระตอบแบบไม่มองหน้าวิญญาณข้างตัว และ
ยังไม่ปล่อยตัวของเขามาหยุดอยู่กลางท้องฟ้ายามค่ำเหนืออาคารเรียน
หลายร้อยเมตร จนเห็นอาคารไคร้ร่างเล็กเท่ากำมือ ดวงคาสีอำพันที่จับ
จ้องลงไปเบื้องล่าง ยังที่ที่มีสุนัขป่าหนุ่มและหมอมีสาวอยู่ ปรากฏแว
แวเรียดยิ่งอย่างเห็นได้ชัด

วูบ!

พลังงานมหาศาลเหมือนกระแสไฟฟ้าในอากาศพุ่งออกมาจากตัว
ของเลนยะเป็นระลอกคลื่นไม่หยุด ไม่ต่างจากก๊อมน้ำร้อน ซึ่งมันมาพร้อม
ความแสบร้อนที่ทวีขึ้นบนหลังมือขวาของเธอ ที่เจ้าตัวพยายามกดมันไว้
อย่างสุดกำลังจนใบหน้าที่หลับตาแน่นอย่างทรมานโซมไปด้วยหยาดเหงื่อ

วูบ!

แรงอัดรอบนี้กระจายวงกว้างทั่วห้องอย่างรุนแรง ทำให้ข้าวของ
ทั้งหมดที่ลอยเหนือพื้นด้วยอำนาจของวิญญาณเด็กสาวหล่นกระแทกพื้นดัง
สนั่น

วิญญาณร้ายเริ่มเป็นฝ่ายหวาดกลัวจนร่างกายสั่นสะท้านกับความ
รู้สึกที่ได้รับจากเด็กสาวเรือนผมสีน้ำตาลที่นิ่งคุกเข่าอยู่บนพื้น ขณะที่ร่าง
สูงสง่าของสุนัขป่าหนุ่มนั่งชันเข่าข้างหนึ่งอยู่ข้างๆ เธอ และพยายามเรียก
สติหมอมีสาวกลับมา

มือเรียวแข็งแรงทำหน้าที่เช็ดหยาดเหงื่อบนแก้มของเลนยะและ
พยายามสัมผัสให้เธอรู้สึกตัวไปด้วย

"กะ...แกทำอะไร หยุดเดี๋ยวนี้ละ!" คานาโกะร้องสั่งด้วยน้ำเสียง
สิ้นเครื่องขึ้นตระหนก เธอยกมืออุดคร่าร่างกายตัวเองเมื่อเริ่มรู้สึกถูกรับ
พลังงานรุนแรงจากหมอมีสาวไม่ไหว

ราวกับร่างกายที่เป็นกายละเอียดของเธอยะแตกสลายในไม่ช้า
จากทุกแรงกระแทกของพลังงานที่ส่งมาจากหมอมีสาวตรงหน้า

"ฉันทบอให้หยุดไปเถอะ หยุดสิ!" คานาโกะยังร้องทวาดด้วยความ

หาวคกัวยิ่งขึ้นกับทุกๆ แรงอัดที่กระแทกเข้ามา และมันทำให้เธอไม่อาจขยับไปไหนได้ราวกับถูกตรึงกับที่ ซึ่งขณะที่ถูกตรึงไว้ พลังมหาศาลที่สาดเข้ามาก็หนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ

"หยุดสิ หยุดมันเดี๋ยวนี้ หยุด!" วิญญาณเด็กสาวได้แต่ตะโกนสั่งอย่างบ้าคลั่ง วินาทีต่อมา เสียงเคียวที่มีคือเสียงเหมือนกระจกแตก ร่างกายเล็กๆ บนโต๊ะเรียนของเธอปรากฏรอยร้าวไปทั่ว รวากับร่างในอนุวิญญาณกลายเป็นตุ๊กตาเซรามิกที่ถูกบางสิ่งทุบ

คานาโกะซ็อกนึ่ง ก้มมองมือของตน ความตื่นตระหนกถึงขีดสุดปรากฏบนใบหน้าเล็ก วิญญาณอาฆาตที่มาเพื่อสร้างความสยดสยองให้ผู้อ่อนกลับกลายเป็นผู้ที่ต้องขวัญผวาเสียเอง

"ไม่นะไม่... ไม่... ไม่... ไม่เอานะ ไม่... กร๊อคค!"

เธอหวีร่องเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนค่อยๆ แตกสลายเหมือนแผ่นกระຈกที่โคนทุบ เมื่อไม่อาจรับแรงกดดันจากพลังที่ทะลักออกมาจากหมอผีสาวได้อีกต่อไป

กินเทียนชิมองร่างวิญญาณที่แตกละเอียดและหายไปกับอากาศธาตุ ด้วยดวงตาเบิกกว้าง

เขารู้ทันทีว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่การส่งไปเกิด แต่เป็นการดับสูญ ดับสูญไปจากโลก ดับสูญไปจากวัฏจักร ไม่มีตัวตนอยู่ในโลกหรือแม้แต่จักรวาลนี้อีกแล้ว... ไม่มีแม้กระทั่งเศษเสี้ยวของวิญญาณ...

เขาคิดถูกจริงๆ ที่ได้วิญญาณสองดวงนั้นให้ออกไปก่อน!

สิ่งที่แผ่กระจายออกมาจากตัวหมอผีสาวทำให้เธอกำจัดวิญญาณตรงหน้าไปโดยไม่รู้สึก งานครั้งนี้เรียกได้ว่าล้มเหลวยิ่งกว่าล้มเหลว

เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ!

พลังอสูรที่ทะลักออกมาทำให้รอบห้องเรียนที่โคนกักอาณาเขตไว้เกิดการระเบิด ตัวห้องเริ่มโป่งพองเหมือนลูกโป่งโคนอัดอากาศ อาณาเขตเป็นเสมือนหนังยางรัดลูกโป่งที่โคนเค็มลมเรื่อยๆ ถ้าปล่อยไว้จะเกิดอันตรายอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อไม่อาจรู้ว่าพลังจากเลนยะจะแหวกมันออก

ไปเมื่อไร แต่ว่าถ้าคลายอาณาเขตตอนนี้ พลังอสูรของเธอก็จะกระจาย หนักกว่านี้อ่างแน่นอน

กินเต็นชิก็คุ้มคุ้มเหมือนผีสาวที่ยามนี้ไม่เหลือสติมารับรู้เรื่องราวรอบตัวแล้ว มือซ้ายของเธอยังกำมือขวาไว้จนสันเกร็ง ดวงตาปิดแน่นสื่อถึงความเจ็บปวดที่ทบทวีขึ้นจากหลังมือขวา

...ทำอะไร!

เจ้าปีศาจพยายามหาทางออก ก่อนเขาจะรู้สึกตัวว่า ทั้งที่เวลานี้ พลังอสูรของเลนยะร่วและทำให้โคยรอบพินาศ แต่เขากลับได้รับแค่พลังกดดันวิญญาณมหาศาลของเธอเท่านั้น ทั้งๆ ที่ความจริงเขาไม่ควรสามารถนั่งอยู่ใกล้เลนยะได้ด้วยซ้ำ

ปกติยามเกิดอันตรายจากสิ่งที่เป็นอาคมหรือพลังปีศาจ จะมีบางสิ่งสร้างเขตอาคมปกป้องเขาเสมอ...

"กระดิ่ง" เสียงทุ้มเอ๋อขึ้นพร้อมจับหมับที่คั่นคอของคนและสัมผัสกับที่มาของเสียงกรังกริ่งที่ปลอกคอ

เจ้าปีศาจไม่รอช้า ร่างกายของเด็กสาวเข้าหาตัวเองทันที ให้เธออยู่ใกล้เขาที่สุดเท่าที่จะใกล้ได้ กระชับอ้อมกอดร่างในวงแขนจนแน่นโดยไม่สนว่าเหมือนผีสาวจะอึดอัดหรือไม่ มือใหญ่เรียวกดศีรษะที่เต็มไปด้วยกลุ่มผมสีน้ำตาลให้แนบแผ่นอกกว้างของคน รวากับว่าถ้าไม่ทำอย่างนี้เธอจะสลายหายไปไม่ต่างจากวิญญาณที่ชื่อคานาโกะนั่น

เขาไม่รู้ว่าจะได้ผลรีเปล่า...ถึงแม้ว่ากระดิ่งจะปกป้องคนที่ครอบครองมัน แต่มันก็เคยปกป้องเลนยะมาแล้วตอนเรื่องมารุระ งาเอชิ และอีกหลายๆ ครั้ง อาจเป็นไปได้ว่าถ้าผู้ครอบครองอยากปกป้องใคร กระดิ่งก็จะช่วยปกป้องคนคนนั้นด้วย อีกอย่าง กระดิ่งนี้เคยเป็นของเลนยะมาก่อน น่าจะช่วยเธอได้บ้าง

กินเต็นชิยังคงกอดเหมือนผีสาวในวงแขนแน่น ใบหน้าคมงดงามขบลงบนบ่าเล็กๆ ของเลนยะและภาวนาให้ทุกอย่างสำเร็จ

แต่ตอนนี้แม้แต่เสียงหัวใจที่เด่นโครมครามของกินเต็นชิ เลนยะก็

ไม่สามารถรับรู้ได้

เปรี้ยะ เปรี้ยะ...

เวลาผ่านไปเพียงครู่ เสียงผนังห้องที่เคซายายออกเริ่มหยุดลง มันนิ่งไปอยู่เช่นเดิมสักครู่ ก่อนค่อยๆ ยุบตัวกลับมามีสภาพเดิมอีกครั้ง แต่กระนั้นรอบๆ ห้อง 3-C ก็มีแต่รอยแตกร้าวเต็มผนังทุกด้าน ไม่ต้องพูดถึงว่าเด็กนักเรียนจะเรียนต่อได้รีเปล่า เพราะทั้งห้องยามนี้เหมือนอยู่ในซากปรักหักพังที่เพิ่งผ่านสงครามโลกมาหมาดๆ ไม่มีคิเพียน

กระแสพลังวิญญาณที่กระทบร่างกายของเจ้าปีศาจม่อนลงเรื่อยๆ จนเป็นปกติอีกครั้ง ใบหน้ารูปสลักที่ซบอยู่บนบ่าของเด็กสาวค่อยๆ เงยขึ้นสำรวจสภาพโดยรอบ กวาดนัยน์ตาสีเทาคุ่มกริบให้แน่ใจว่าทุกอย่างหยุดแล้วแน่ๆ ก่อนเสียงหายใจหอบถี่ๆ ของร่างในอ้อมกอดจะทำให้เขาคลายวงแขนที่รัดเธอจนแน่นออก

เลนเยนั่งพับเพียบและใช้มือสองข้างยันพื้นเบื้องหน้า หายใจหอบสั้นร่วอย่างเหน็ดเหนื่อยกับสิ่งที่เกิดขึ้นในร่างกายของตน ใบหน้าก้มต่ำจับจ้องมือขวาตัวเองเขม็งแม้ภาพจะพร่าเลือนเต็มที ดวงตาสีน้ำเงินฉายความตระหนกและกราดเกรี้ยว โดยไม่แน่ใจว่าที่ทุกอย่างสงบลงเพราะกระดิ่งช่วยไว้ได้ หรือทุกอย่างหยุดลงเองกันแน่ เหมือนกับทุกๆ ครั้งที่พลังวิญญาณเธอพุ่งสูงขึ้นมาและดับหายไปเมื่อถึงจุดหนึ่ง

เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้ง ดวงตาสีน้ำเงินของเธอก็เริ่มกวาดมองรอบตัว และยกมือเสยผมข่มเหงขึ้นให้เห็นทุกสิ่งรอบด้านได้ชัดเจน ก่อนเสียงบ่นอย่างไม่สบอารมณ์จะตามมา

"ให้ตาย...สภาพแบบนี้แล้วฉันจะโดนหักค่าจ้างไหมเนี่ย"

...ห่วงแค่เรื่องไม่เป็นเรื่อง

เป็นความคิดที่สุญษปาหนุ่มาได้แต่ลอบระบายลมหายใจอย่างปลงอนิจจัง

ทว่าณก้น้อยที่เฝ้าดูเหตุการณ์ทั้งหมดกลับกลาบินออกไปพร้อมข่าวของทายาทไซเคเนโยที่เจ้านายมันต้องรับรู้โดยด่วน

หลังทุกอย่างสงบลงได้พักใหญ่ โยชิฮาระกับทาโรจึงลอยกลับลงมายังตัวอาคารของเด็กมัธยมปลายปีสามอีกครั้ง และมาหยุดดูเลนเยกับกินเทนชีผ่านหน้าต่างที่เหลือแต่กรอบบุคเบี้ยว ขณะมองสำรวจซากที่เหลือของห้องเรียนด้วยความรู้สึกลัวหวาดผวและหวั่นวิตก

ทาโรที่ได้เห็นทั้งสภาพของเลนเยที่นั่งหอบหืดเรื้อรัง กับสภาพของชั้นเรียนที่ละอะเผลอลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ เริ่มตระหนักถึงความเลวร้ายจริงๆ ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหมอมิสึว

อาการของเลนเยเป็นมานานี่แล้วนะ นี่เขายังรออะไรอีก รอความช่วยเหลือนั้นหรือ

แล้วใครจะช่วยเล่า ในเมื่อเขาคือตัวช่วยเดียวที่เธอเหลืออยู่แล้ว แล้วเขายังกลัวไม่ตอบรับคำขอของเธอ ทั้งที่สิ่งที่น่ากลัวกว่ากำลังเกิดขึ้นตรงหน้าแบบนี้แหละ!